

ISSN 1906-6317

พระราชธรรมนิเทศ (เผยอม กลฺยาโณ)
วันวิสาขบูชา
๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๙

วารสารกัลยาโณ

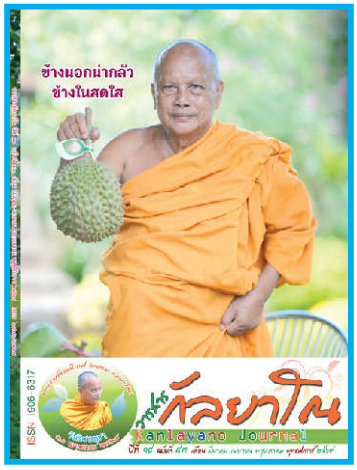
Kanlayano Journal

ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๔๓ เดือน มีนาคม-เมษายน-พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

กัลยาโณ(ไม่)โอเค

มหาโซบุ

วารสารกัลยาโณ
Kanlayano Journal

ปีที่ ๑๘
ฉบับที่ ๔๓ เดือน มีนาคม-เมษายน-พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕
ISSN ๑๔๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ
มูลนิธิสวนแก้ว

ประธานอำนวยการ
พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

คณะที่ปรึกษา
พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์, พระครูวิจิตรปฏิพุทธรัตน, พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร, พระมหาสุชาติ เกตุธมฺโม คุณสมบัติ ชาตะรูปะชีวิน, คุณบุหงา ตั้งประสิทธิ์, คุณศิริพร ชื่นครุฑ คุณธันวิศิธร พันทเกียรติ คุณสมใจ ธงวิชัย คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์ คุณกัญญารัตน์ ชูชาติ คุณอนุชา ผอดผรรยง คุณนิลวดี มะไฟสา คุณรัศมาภรณ์ วาตาพาเพะ คุณอรวรรณ หมวกรอง คุณตันติกร ยุทธชนะ

บรรณาธิการ
อตัมมยตา

กองบรรณาธิการ
ว.จิณฺณโสตฺถี, คุณฉัตรชัย รชตวิริยกุล, คุณรณธรณ ตี๋ะปัญญา, คุณสุทธิพงษ์ วงษาซ้าย, คุณมานพ เกตุรักษา, คุณเอกลักษณ์ จันเกษ, คุณกวินศักดิ์ ธนนันทศร, คุณจิตราพร ร่างใหญ่

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโณ
๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศีลธรรมจรรยาอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์
สำนักงานวารสารกัลยาโณ (ตึกกัลยาโณ) วัดสวนแก้ว
๕๕/๑ ม.๑ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี ๑๑๑๔๐
Computer Graphics : ว.จิณฺณโสตฺถี

Website / E-mail
www.kanlayano.org
E-mail : Kanlayano@yahoo.com
bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอบีบี พริ้นติ้ง แอนด์ ดีไซน์ ๔/๑ ซอยอนามัย ๒๔ กทม.
โทร. ๐ ๒๐๐๐ ๖๗๖๗, ๐๙ ๐๘๘๙ ๘๘๖๖

๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๙

“วันวิสาขบูชา”

สวัสดี กับทุก ๆ ท่านที่ติดตามอ่านวารสาร

มาเจอกันอีกครั้ง หวังว่าคงไม่ลืมกันและรอติดตามอ่านวารสารกันอยู่นะครับ **ใน**ปีนี้วัดสวนแก้ว และ **“งานเผยแผ่ สงคราะห์ และพัฒนา”** ของหลวงพ่อพยอม ต่างได้รับผลกระทบจากปัญหาหลายเรื่องด้วยกัน เช่น ข่าวเท็จเรื่องพระตีเณร ผู้มีจิตศรัทธาได้ทำบุญลดลงต่างจากปีที่ผ่าน ๆ มา เนื่องจากมีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมตอนนี้ นอกจากนี้ ยังส่งผลกระทบไปยังโครงการช่วยน้องท้องหิว ซึ่งเป็นโครงการที่หลวงพ่อได้ช่วยเหลือนักเรียนมาทำงานหาทุนการศึกษา เพื่อแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองช่วงปิดเทอม ปีนี้จึงรับนักเรียนน้อยกว่าปีที่ผ่าน ๆ มา ดังนั้น ปัญหาที่กล่าวมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทางวัดสวนแก้วได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมโลก เศรษฐกิจ การสู้รบ-น้ำมันแพง ในขณะนี้ แต่อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อออกมาเตือนสติชาวพุทธว่า **อย่าใช้ชีวิตไปวัน ๆ ควรใช้ชีวิตที่มีเป้าหมาย** กล่าวคือ **“มีเป้าหมายปลายทาง เราจะต้องเดินไป ให้ถึงจุดหมายปลายทางของคนเรา ก็คือ เดินไปฉลาด เดินไปดี เดินไปงาม เดินไปไม่มีผิดพลาด ไม่เดินเข้าคุกเข้าตะราง ไม่เดินลงนรก”** ที่สุดแล้ว หลวงพ่อพยามยามเตือนสติให้ใช้ชีวิตไม่ประมาท ใช้ชีวิตทำมาหากินแบบสัมมาอาชีพ ไม่หากินแบบหากรรมหาเวร

ส่วนวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๔๓ ปีที่ ๑๘ ในฉบับนี้ยังมีเนื้อหาเข้มข้นเหมือนเช่นเคยไม่ว่าจะเป็นเรื่องวันวิสาขบูชาฯ, ถาม-ตอบ, ทิฏฐานุคติบุคคล ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีบทความ แนวคิดดี ๆ ประกอบกับเนื้อหาสาระหลักธรรม คติธรรม จากครูอาจารย์หลายท่านได้นำมาตีพิมพ์เช่นกัน

ท้ายที่สุด ผลบุญจริยาที่ท่านทั้งหลายได้ร่วมกันจัดพิมพ์วารสารครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จงอำนวยผลเพื่อเป็นการตั้งมั่นดำรงอยู่ในพระสัทธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ร่มเย็นเป็นสุขเข้าถึงสภาวธรรม เทอญ ฯ

...อตัมมยตา...

เจริญอายุวัฒนมงคล ๗๗ ปี

พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลฺยาโณ)

เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว

๒๔ เมษายน ๒๕๖๙

◎ พระ โวหารวิจิตรล้ำ ธรรมกถา
ราช นวมินทรราชา ประสิทธิ์แล้ว
ธรรม คุณเปี่ยมเมตตา ลือเลื่อง
นิเทศ ณ วัดสวนแก้ว ร่มเกล้าชาวประชาฯ
อายุเจ็ดสิบเจ็ด พระคือเพชรวิเศษคุณ
กัลยาณธรรมบุญ แห่งสวนแก้วนิรันดร์กาล
ปวงศิษย์น้อมวันทนา สตวัสสายิ่งชนมวาร
เรืองฤทธิ์พิชิตพาล คู่พุทธศาสน์ ชาติไทยเทอญฯ

ขอประทานถวายมุทิตาสักการะ

เกล้าฯ คณะศิษยานุศิษย์

5 วันวิสาขบูชา : เกิดขึ้นวันเดียว แต่มีความหมายลึกซึ้ง
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

7 ถามมาหลวงพ่อพยอม จะตอบเอง
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

11 ทิฏฐานุคติบุคคล
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

33 สกู๊ปพิเศษ : ข้อคิดสะเก็ดธรรม
"สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง"
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

35 ทำไมถึง "บวชไม่สึก ?" ตอน ๒๔
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

38 สะเก็ดข่าว : พระพยอม ข่าวเท็จ ! ไม่เป็นทุกข์กับเรื่องข่าว
โดย...พระราชธรรมนิเทศ

41 สะเก็ดธรรม จากสวนโมกข์ ถึงสวนแก้ว
"ชีวิต ๔ ขั้น ตามหลักมนูธรรมศาสตร์"
โดย...พุทธทาส

47 ใคร่ครวญในธรรม
"ธรรม ๓ รส"
โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

57 ภาพกิจกรรม
"เผยแผ่ สงเคราะห์ และพัฒนา"

69 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์วารสารกัลยาโณ

วันวิสาขบูชา
เกิดขึ้นวันเดียวแต่มีความหมายลึกซึ้ง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

วันสำคัญในทางพุทธศาสนา นี่มีหลายวัน แต่ว่าสำคัญกันสุด ๆ น่าจะไม่เกิน **"วันวิสาขบูชา"** เป็นวันประสูติ ตรัสรู้ และดับขันธปรินิพพาน

ซึ่งความหมายคนก็บอก แหม่ ! มาตรงกันโดยบังเอิญ แต่หลวงพ่อพุทธทาสเคยบอกว่า เป็นวันเดียวกันเพราะว่า

ประสูติพระพุทธเจ้า ตอนเป็นเด็กนั้น...ไม่ใช่ แต่ประสูติ หรือเกิดพระพุทธเจ้า ก็เมื่อตอนวันที่อายุครบ ๓๕ พรรษา **แล้วขณะประสูติก็เกิดความเย็นเป็นนิพพาน ที่พระองค์เข้าถึง**

ประสูติ ตรัสรู้ จึงเป็นวันเดียวกันในความหมายที่ลึกซึ้งมาก

ก็ขอให้ชาวพุทธเราให้วันสำคัญ ให้ความสำคัญกับวันวิสาขบูชา ประพฤติปฏิบัติบูชา ค้นหาเหตุ ทำไมพระองค์ถึงตรัสรู้ แล้วพวกเราละ ! ชาวพุทธทั้งหลาย โอกาสจะตรัสรู้ หรืออย่างน้อยก็ค้นหาความรู้ที่พระองค์รู้ได้...จนได้เป็นพระพุทธเจ้านั่นน่ะ เอามาชิมลอง ดูบ้าง...

ทำไมรู้อะไร....? เข้าใจอะไร....? ถึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้

คนปุถุชนอย่างพวกเราจะมีโอกาสไหม ? เราจะรู้อะไรตามพระองค์ไปบ้างได้ไหม ?

ต้องเชื่อใจว่า **“ได้”** ถ้าไม่รู้อะไรได้เลยสักเล็กสักน้อย ก็ถือว่า **เป็นโมฆะสำหรับเรา การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะสำหรับเรา ถ้าเราไม่อยากให้เป็นโมฆะเป็นคนเปล่าเกิดเปล่า แก่เปล่า ตายเปล่า ก็ต้องรู้ให้ได้บ้างว่า อะไร...? อย่างน้อย ๆ**

ก็รู้ความทุกข์ที่เกิดขึ้น รู้เหตุของทุกข์ รู้ความสิ้นไปดับไปของทุกข์ให้ได้บ้าง นิด ๆ หน่อย ๆ อย่าปล่อยไม่รู้เรื่องอะไรซะเลยนั้น มันเป็นเรื่องชาวพุทธที่หาประโยชน์ไม่ได้

เป็นชาวพุทธโดยทะเบียนบ้าน โดยสำมะโนครัวเกินไปนั้นถึงปีหนึ่งมีวันวิสาขะ ต้องมานั่งตรวจสอบตัวเรามันรู้อะไรดีขึ้นมาบ้าง ที่เกี่ยวกับพระพุทธเจ้า

ในวันวิสาขะ นี่แล้วมันก็จะเป็นฐานให้รู้ปีต่อไป...ได้ดีขึ้น แต่ไม่เริ่มปีนี้ ปีหน้าก็ไม่รู้อีก ๑๐ ปี ๒๐ ปี ก็อยู่อย่างผู้ไม่รู้ต่อไป **อันนี้มันเสียหาย...ความเป็นชาวพุทธ** เจริญพร.

**“คนปุถุชนอย่างพวกเราจะมีโอกาสไหม ?
เราจะรู้อะไรตามพระองค์ไปบ้างได้ไหม ?
ต้องเชื่อใจว่า “ได้” ถ้าไม่รู้อะไรได้เลยสักเล็กสักน้อย
ก็ถือว่า เป็นโมฆะสำหรับเรา การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
เป็นโมฆะสำหรับเรา ถ้าเราไม่อยากให้เป็นโมฆะเป็นคนเปล่าเกิดเปล่า
แก่เปล่า ตายเปล่า ก็ต้องรู้ให้ได้บ้าง...”**

“
...รู้ความทุกข์ที่เกิดขึ้น รู้เหตุของทุกข์
รู้ความสิ้นไป ดับไปของทุกข์ให้ได้บ้าง...
อย่าปล่อยไม่รู้เรื่องอะไรซะเลยนั้น มันเป็น
เรื่องชาวพุทธที่หาประโยชน์ไม่ได้...
”

หลวงพ่อครับ พอใจผลงานในรัฐบาลนี้ไหม ?

ก็คงต้องบอกว่า บางส่วนก็น่าจะพอใจ บางส่วนไม่พอใจ ก็เฉย ๆ ไว้ คงไม่ไปถล่มรัฐบาลว่า แย่อย่างนั้น แย่อย่างนี้หรอก เพราะว่า...**มันไม่ใช่หน้าที่**

หน้าที่ของเรา ก็คือ จะแนะยังไงให้รัฐบาลบริหารประเทศชาติ **"ให้ศีลธรรมกลับมา"** อย่าปล่อยให้ความเลวร้ายทางศีลธรรมมันตกต่ำไปมากกว่านี้ อย่าให้การเบียดเบียนการทำลายล้างกัน ควรจะให้เด็ก ๆ ที่เป็นวัยรุ่น จะเป็นภาคบังคับได้ไหม ? ถ้าเอาตามอำเภอใจเขาก็คงจะไม่ได้เท่าไหร่

ปีหนึ่งสักครั้งหนึ่งก็ยังดีที่เรารู้ว่า วัยรุ่นเขตนั้น อำเภอนั้น จังหวัดนั้น ยกพวกถล่มกันบ่อย โดยเฉพาะนะ งานวัด งานบวชนาค งานอะไรต่ออะไร...ที่เป็นเรื่องของศาสนาดี ๆ นี่ ทำไม ! ต้องมาตบมาต่อยมาตีกันมาทำร้ายร่างกายกัน

มันหมายความว่ายังไง ! มันก็หมายความว่า **มันไม่รู้จักกาลเทศะ** เจ้าเด็กที่ไม่รู้จักกาลเทศะ นี่ถ้าไม่บอกให้รู้ซะบ้าง นี่ไม่มาอบรมให้รู้เสียบ้าง มันก็ยิ่งจะเสียหายต่อไปมากขึ้น

ทำยังไงให้เด็ก นี่ไม่เป็นมิจฉาชีพกันแต่เล็ก ไม่คิดลักคิดขโมยต้องเอามาให้รู้จักศีลข้อที่ ๒

นี่ว่า มันเป็นเสนียดจัญไรนะ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **โจรนี่ ! เป็นเสนียดจัญไรของโลกของประเทศชาติ**

โจรา โลกสฺมิมพฺพุทา. [โจ-รา, โล-กัด-สะ-มิ-มับ-พุ-ทา]
"พวกโจร เป็นเสนียดในโลก"

นั้นเราอย่าให้เสนียดจัญไรข้อนี้ มันเต็มบ้านเต็มเมืองก็ช่วยมาฝึกเด็กให้รู้จักห้ามใจไม่หยิบของใคร แม้แต่ขยะหรือแม้แต่หญ้าเส้นเดียว ถ้าไม่ได้ขออนุญาตก็จะไม่เอา ให้ติดเป็นสันดาน เป็นสายเลือดเลย ไม่เอาของใคร ไม่หยิบไม่ฉวยไม่ขโมยของใคร ไม่ประทุษร้ายของทรัพย์สินของใคร และทำยังไงตอนนี้เราก็รู้กันแล้วใช่ไหมว่า วัยรุ่นเด็กชิงสุขก่อนห่าม ไม่รู้จักขั้นตอนของความรักความใคร่ มันควรจะมีอันดับแรกความรู้แล้วค่อยไปมีความรัก แล้วค่อยไปมีลูก

นี่ยังไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวเลย ลูกเกิดมาแล้ว ก็เป็นลูกที่ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ ดังนั้น ก็ขอให้รักษาศีล ๕ กันให้ดี ต้องมีวิธีพูดจาหยาบคายด่าทอ เด็กบางคนนี่ประหลาดมี "วรนุช" เต็มคอเต็มปากมา หรือไงก็ไม่รู้...วัน ๆ ปล่อยสัตว์ออกจากปากมาหยาบ ๆ คาย ๆ นะ

แล้วก็ยังไงก็ขอให้เด็ก ๆ งดเหล้ายาบุหรี่ยาเสพติด ต้องฝึกฝนกันหนักแล้วตอนนี้ เพราะยาเสพติดทำเด็กวินาศไปหลายคนแล้ว ถ้าไม่อยากให้เด็กวินาศไปมากกว่านี้

รัฐบาลมองดู หาพระที่มีวาทกรรม...ดี ๆ อบรมเฉพาะทางเลย ให้เด็กรังเกียจเหล้ายาของเสพติดชนิดที่เรียกว่า ไม่อยากพบ ไม่อยากเห็น ไม่อยากเจอไม่อยากที่จะทำร้าย ชีวิตจิตใจของตัวเองด้วยของมึนเมาและก็รวมไปในทั้งหมดด้วยว่า ลองตรวจดูสิว่า อบายมุขสำหรับเด็กไทย เยาวชนไทย

ตั้งแต่ดื่มน้ำเมา เที่ยวกลางคืน ดูการเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร เกียจคร้านในการทำงาน จะมีพระองค์ใดในประเทศไทย ที่สามารถกะเทาะสนิมเกาะจิตใจของเด็ก คือ **อบายมุขทั้ง ๖ นี้ให้เป็นเด็กได้มีวิเศษ สามารถสลัดอบายมุขออกได้ เมืองไทยเราก็จะไม่มีคำว่า ปากทางของความเสื่อม มาลวงเด็กไปสู่ความเสื่อมได้มากกว่านี้ เท่าที่เป็นอยู่นี้** เจริญพร.

หน้าที่ของเรา ก็คือ
จะแนะยังไงให้รัฐบาล
บริหารประเทศชาติ
“ให้ศีลธรรมกลับมา”
อย่าปล่อยให้ความเลวร้าย
ทางศีลธรรมมันตกต่ำไปมากกว่านี้
อย่าให้การเบียดเบียน
การทำลายล้างกัน...

ทิฏฐานุคติบุคคล

"วันสงกรานต์ : วันปีใหม่ไทย"

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)*

วันนี้เราต้องทำความเข้าใจกับสิ่งที่เราทำ เขาบอก "**ทำอะไรไม่เข้าใจในสิ่งที่ทำ**" ทำไปก็เหมือนกับไม่ได้ทำ แต่ถ้าเราเข้าใจแล้วทำ...ทำในสิ่งที่เราเข้าใจ เข้าใจแล้วทำนี่มันต่างกับคนไม่รู้เรื่องรู้ราว...ไม่เข้าใจ แต่ไปทำ...ไปเกี่ยวข้องมันก็ไม่ถูกต้องไม่ได้ผลประโยชน์เท่าที่ควร เช่น เราต้องรู้ว่า "**สงกรานต์**" นี่ความหมายมันอยู่ตรงไหน !

"**สังกันตะ**" ภาษาเป็นภาษาบาลี แปลว่า **ก้าวล่วงไปพร้อม คือ ก้าวหน้า**

คำว่า "**สงกรานต์**" ก็แปลว่า **ก้าวหน้า** ก็หมายความว่า ไม่ย่ำอยู่กับที่หรือไม่ถอยหลัง ถ้าเราเดินวนไปวนมา เหมือนกับว่าทำสงกรานต์แบบซ้ำไปซ้ำมา แต่ความก้าวหน้าไม่มี มันย่ำเท้าอยู่กับที่ตรงนี้ นี่จะเสียความหมายของคำว่า "**สงกรานต์**" คือ เราต้องก้าวหน้าไปในทางอะไรบ้าง ? ท่านบอกว่า **ถ้าคน**

*"ทิฏฐานุคติบุคคล" แสดงธรรมบรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ) เนื่องในวาระโอกาสเทศกาลวันสงกรานต์แก่พุทธศาสนิกชนและประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันจันทร์ที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ก้าวหน้าไปทางธรรม เรา...ก็กินเวลา

แต่ถ้าเราไม่รู้เรื่องธรรมะเลย อยู่ไปวัน ๆ เขาบอกว่า **เวลาก็กินสรรพสัตว์ กินชีวิตไปวัน ๆ หนึ่ง**

ชีวิตหมดไปวัน ๆ หนึ่ง ไม่ได้มีอะไรก้าวหน้าขึ้นมาเลย มันก็น่าเสียดายนะ ถ้ากลับกันอีกมันยังดิ่ง...ลงไปอยู่กับที่ หรือต่ำไปกว่าเดิม ก็แสดงว่า **หมดความหมายของความก้าวหน้า เราต้องก้าวเข้าไปสู่ความเข้าใจสูงขึ้น ก้าวเข้าไปถึงจุดหมายปลายทาง**

ที่เขาเรียกคนเรา...นี่ยังไงก็ต้องมีเป้าหมายปลายทาง เราจะต้องเดินไปให้ถึงจุดหมายปลายทางของคนเรา ก็คือ **เดินไปฉลาด เดินไปดี เดินไปงาม เดินไปไม่มีผิดพลาด ไม่เดินเข้าคุกเข้าตะราง ไม่เดินลงนรก**

ตรงนี่เรียกว่า อย่างน้อยก็เดินถูกทาง **พอมีธรรมะเดินถูกทาง...เวลากินเราไม่ได้** เพราะเราเดินตามทางของธรรมะ ธรรมะก็จะช่วยประคับประคองเราให้รู้เห็นอะไร...ข้างทาง ผ่านทางไปได้ด้วยความฉลาด เก็บความรู้ เก็บประสบการณ์ข้างทาง ข้างทางของเรา ก็คือ **ได้บ้างเสียบ้าง บวกบ้าง ลบบ้าง สมหวังบ้าง ผิดหวังบ้าง**

เมื่อเราได้เห็นข้างทางมันเป็นอย่างนี้ **เราเดินไปควรจะฉลาด ควรจะเข้าใจ ถ้าถึงเวลาได้เราก็ต้องไม่ระเริงเหลิงหลง เรียกว่า ไม่ฟูมากเกินไป**

ถ้าพอได้...ฟู ! เดี๋ยวเสียก็ต้อง...แฟบ ! ถ้าเกิดมาโง่อยู่กับฟู ๆ แฟบ ๆ กับเรื่องได้ เรื่องเสีย เรื่องบวก เรื่องลบ ไม่ได้ฉลาดกับสิ่งเหล่านี้ เขาถือว่า **คนจมลงไปกับความตกต่ำของชีวิต**

ชีวิตไม่ประเสริฐ : ชีวิตประเสริฐ

ชีวิตไม่ประเสริฐ เขาต้องการชีวิตประเสริฐ แต่ถ้าปล่อยให้ชีวิตต่ำลงเตี้ยลง ก็เป็นชีวิตที่ไม่สามารถจะบอกว่า **"ชีวิตประเสริฐ"**

ชีวิตประเสริฐนี้ บางทีเขาเรียกตามภาษาธรรมะว่า "ชีวิตพรหมจรรย์"

ชีวิตมีแต่ความดีงาม น่ากราบ น่าไหว้ น่าเคารพ น่านับถือ

ไม่ใช่น่าเกลียด น่าชัง น่าสาป น่าแช่ง

อันนี้มันไปคนละทางกันแล้ว กับความหมายของคำว่า ก้าวมาให้ถูกทาง ก้าวไปตามทาง เราเห็นอะไรริมทาง เก็บเอามาเป็นบทเรียน เก็บมาสอนผู้คนก็เดินทาง...ไปริมทางเห็นดอกมะลิสวย ก็ขอพันธุ์เอามาเพาะ มาปลูกที่บ้าน

ที่บ้านเขาก็เลยมีไม้ดอก ไม้ประดับที่สวยงาม แต่บางคนนี่โยม...มีไหม ? ดันไปเมาอยู่ข้างทาง ไปหลับอยู่กลางทาง ดูไม่ได้เลย

ใครมีพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ไปเมาข้างทาง ไปหลับกลางทาง เดินทางไม่ถึงบ้าน เพราะชีวิตแกไปติดอะไรต่ออะไร...เดินไปติดบ่วง สัตว์มันเดินไป...ถ้ามันไปติดบ่วง ติดแร้ว ติดแห ติดอวน

"ติดอวน" นี่มันก็ตาย ! แล้วมันต้องถูกขูดเกล็ด แหวะไส้ ใส่กระทะแล้วพวกปลาพวกอะไรนั้นมันเดิน ไปเหยียบ ไปติด

นั้นคนเรานี่เขาถึงเรียกว่า **เดินเฉียดคุก ไปหลายเที่ยวแล้ว เกือบถูกจับ เกือบติดคุก เกือบแพ้คดี เพราะว่า เราทำตัวเราเป็นฝ่ายผิด ก็ไม่เป็นผู้ชนะ มันควรจะเดินไป**

"ชีวิตประเสริฐนี้ บางทีเขาเรียกตามภาษาธรรมะว่า "ชีวิตพรหมจรรย์" ชีวิตมีแต่ความดีงาม น่ากราบ น่าไหว้ น่าเคารพ น่านับถือ ไม่ใช่น่าเกลียด น่าชัง น่าสาป น่าแช่ง"

แล้วก็ร้องว่า **“ชิตัง เม”** เดินไปถึงความชนะแล้ว ไม่พ่ายแพ้อบายมุขของเสื่อมทั้งหลาย น้ำเมา เป็นต้น การพนันอะไรต่าง ๆ ไม่เอาไปไว้ในชีวิต ไม่เก็บเอาไปเพาะไว้ในชีวิต

บางคนนี่เห็นเขาเดิน เห็นเขาเล่นการพนัน เห็นเขาตั้งบ่อน ก็มีอารมณ์อยากไปดู อยากไปลอง ลองไปลองมาก็ติด เมื่อติดแล้วก็เสียหาย

วันสงกรานต์ปีใหม่ไทย

ตอนนี้ **“วันสงกรานต์”** เขาพูดกันเขาว่า กันว่าเป็นวันปีใหม่ใช่ไหม ? ปีใหม่แบบของไทย

ปีใหม่ต้องไม่โง่...กว่าปีก่อน

ปีใหม่ต้องไม่เลว...ไปเที่ยวหลอกใคร

ปีใหม่ต้องไม่โง่...ให้ใครเขาหลอก

อย่างนี้ใหม่แท้ใหม่จริง ใหม่ดี ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ อย่ามาพูดเลยว่า **ฉันไปปีใหม่ ฉันได้ผ่านปีใหม่ ฉันได้พบปีใหม่มาหลายปีแล้ว พบแล้วไม่ฉลาด พบแล้วโง่ อย่ามาคุยเลยว่า ได้พบนะ**

วันนี้เรามักจะลืมวันที่มาแฝดกันกับวันสงกรานต์ รวบหัวรวบท้าย อยู่คือวันอะไร ?

วันนี้ **“วันผู้สูงอายุ”** อ้าวสูงแบบไหน ? สูง...เพราะเกิน ๑๙๐ สูงอยู่... ๑๕๐, ๑๗๐ สูง...ต้องสูงที่ไหน ?

สูง...อายุจริง ! มันต้องสูงทางจิตใจ ใจสูง ใจประเสริฐ สูงความเป็นมนุษย์

“มนุษย์” มาจากคำ ๒ คำ มน + อุษายะ **“มน”** แปลว่า ใจ **“อุษายะ”** แปลว่า สูง **ถ้าเป็นมนุษย์ต้องใจสูง**

ถ้าใจต่ำ...คนแก่ใจต่ำ คนแก่งอแง...ลูกหลานไม่ตามใจ ก็งอน งอแง

แบบนี้ขออภัย มีคำที่เขาเรียกไม่สวยด้วย **“เฒ่าทารก”** เลี้ยงไม่โต แก่กะโหลกกะลา

คนแก่เด็ก ๆ ไหว้ได้สนิท เพราะคนแก่นั้นเขามีใจสูง เขามีความเป็นพรหม

พรหมวิหารในใจเขามีสูง เช่น **เขามีความเมตตาสูง** คือ **ปรารถนาให้ลูกหลานดีงาม ตั้งเนื้อตั้งตัว หาทรัพย์หาสินอะไรไว้รอให้ลูกหลานสร้างครอบครัวได้มั่นคง**

นี่เขาเรียกว่า **ผู้มีใจสูง หรือผู้สูงวัย** ตามภาษาทางธรรมะ กับความหมายอีกอันหนึ่งที่เขาเรียกกันทางศาสนาว่า ผู้มีอายุ...นาน ๆ สั่งสมความได้เสีย บวกลบไว้เยอะ เขาเรียกอะไร...ใครตอบถูกได้ทุเรียนแพ็คหนึ่ง !

คนแก่นี่ผ่านได้ ผ่านเสีย ผ่านบวก ผ่านลบ กระทบมามากมาย รู้อะไรได้มากกว่าเด็ก ๆ เขาเรียกอะไร...อาบน้ำร้อนมาก่อน ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อน เขาเรียก **"รัตตัญญู"** ผู้รู้ราตรีนานผ่านราตรีมามาก ผ่านฤดูกาลหลายรอบ

ถ้าแก่ไม่รู้เรื่องรู้ราว แก่มะพร้าว แก่มะละกอ แก่กะโหลกกะลาเสียหายนะเด็กๆ เขาถามอะไร **"มึงอย่ามากวน...กูอยากพักผ่อน"** วางฟอร์มที่จริงไม่รู้

พูดถึงว่าคนแก่ที่น่านับถือน่าบูชา ในโลกนี้เขาก็ยกคนแก่ ๆ ประเทศอินเดียนี่เขายกคนใจสูงคนหนึ่งเขาเรียก **"มหาตมาคานธี"** จิตใจแกประเสริฐมาก แกมีอหิงสาธรรม แกไม่อยากจะเบียดเบียนใคร อดข้าวอดน้ำประท้วง... จนอังกฤษคืนเสรีภาพให้ประเทศอินเดีย

คนแก่กู้บ้านกู้เมืองนี่ถือว่าสำคัญนะ ที่เรารู้สึกคนแก่ ๆ รุ่นอยุธยาสู้พม่า ขับไล่พม่าสร้างบ้านสร้างเมืองรุ่นเดียวกับพระเจ้าตากสิน คนรุ่นนั้นนี่ต้องถือว่าน่านับถือจริง ๆ เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่ติดความสุขความสำราญ ไม่คิดจะเอาแต่สนุกสนาน คิดแต่จะกู้บ้านกู้เมืองให้เป็นอิสรภาพ

คิดถึง **"รัตตัญญู"** รุ่นนั้น แล้วรู้รักษาแผ่นดินมาไม่ให้ตกเป็นเมืองขึ้นของใคร ไม่เป็นข้าทาสเขา...ก็ต้องเรียกว่า **"แก่กู้ชาติบ้านเมือง"** นี่สำคัญมากนะ

"สูง...อายุจริง ! มันต้องสูงทางจิตใจ ใจสูง ใจประเสริฐ สูงความเป็นมนุษย์"

แล้วเดี๋ยวนี้เขาเรียกอะไรนะโยม...แก่ขายชาติมีไหม ?

นี่ตอนนี้กำลังประณามกันว่า พวกขายชาติ เด็ก ๆ ขายชาติเป็นไหมโยม ? ไม่เป็นมันไปเอาอะไรต่ออะไรเขามา แล้วเอาแผ่นดินไปให้เขา...กู้ ๙๐ ปี อย่างนี้

ตอนนี้ประเทศไทยเรา...แผ่นดินตกไปอยู่ในมือต่างชาติ ไม่ใช่น้อย เขาใช้นอมินี

นอมินี (Nominee) คืออะไร ? คนที่รับทำแทนเขา เขาซื้อที่ดินเราไม่ได้ใช่ไหม...ต่างชาติ ? อันนี้ก็เป็นนอมินีไปช่วยซื้อให้ ซื้อให้ชื่อเป็นของเขาจริง แต่สิทธิไม่ได้ ถ้าได้ก็ต้องโกงเจ้าคนที่ต่างชาติมาให้ซื้อ

แหม ! คนบางคนนี้เหลือเชื่อจริง ๆ เป็นพ่อบ้านแม่เรือนชนิดที่ทำให้ลูก ๆ บอบช้ำ...อย่างหมออะไรที่อายุ ๘๐ กว่า โกงเงิน ๘ พันล้าน ผลที่สุดลูกเมียต้องรับกรรม ต้องติดคุกอยู่ทุกวันนี้ พ่อบ้านใจต่ำหรือใจสูง ใครมีพ่อแบบนี้ก็เวรกรรมคงนั่งนึก...กูไม่น่าเกิดมาเป็นลูกคนนี้เลย ไม่ภูมิใจในความได้เป็นลูกคนนี้เลย **"ลูกคนขี้โกง"**

แต่ได้เป็นลูกคนใจดี ใจงาม ใจบุญสุนทรทาน ลูกก็จะภูมิใจ พ่อไม่เคยติดคุกติดตะราง ติดอะไรที่มันเสียหายเลย...เหล้ายาไม่ติด คุกตะรางไม่ติด หนี้สินไม่เคยติด อยู่อย่างอิสระเสรีภาพไม่เคยเสียเสรีภาพเลย

คนอายุที่เรียกว่า **"สูงวัย"** เขาควรจะภูมิใจสัก ๔ เรื่องนะ มีความภูมิใจ ๆ ที่ไม่มีใครจะเหมือนเลย ภูมิใจว่าเขาน่ารัก น่าเคารพ น่าพอใจแก่ลูกแก่หลานตั้งแต่วัยหนุ่มสาวมา เขาย้อนหลังไปดูว่า **เขาสร้างความพอใจในชีวิตมาดีตลอดเลย**

เขาทำให้อยู่ในสภาพภูมิใจว่า ตอนหนุ่มสาว...เขาก็ไม่บ้ากาม เขาก็ไม่ตกต่ำ

เขาไม่เอากามไว้เหนือหัว ผัวเดียวเมียเดียว

คู่ครอง...ไม่เคยที่จะใจต่ำ ไปแย่งผัวใครเมียใคร

อย่างนี้เขาเรียกว่า **"ผู้สูงวัย"** มาในรูปาวจรพอใจในรูปธรรม ไม่ใช่รูปสวยรูปงาม...แบบกามารมณ์ เขาอาจจะเล่นวัตถุโบราณอะไรของเขา...เก่า ๆ แก่ ๆ แล้วเขาก็พอใจไม่หลงใหลใฝ่ต่ำ

ความสุขแบบสมาธิ

อย่างนี้เรียกว่า **“ความสุขแบบสมาธิ”** แล้วต่อมา ๆ รูปที่เคยทำให้เขาหลงใหลอยู่พักใหญ่ เขาก็เปลี่ยนมาพอใจอะไร...พอใจบุญกุศล เกียรติยศชื่อเสียงในส่วนที่เป็นความใฝ่สูง

เขาเรียกว่า **“ไม่หลงใหล”** จมอยู่ในโลกียสมบัติพยายามกระเสือกกระสนก้าวขึ้นสู่โลกุตรภูมิ สรุปสั้น ๆ ก็คือ **จากชั่ว...ถึงดี, จากดี...ถึงว่าง ถึงสว่าง ถึงสงบ**

คนโง่...ไม่ชอบความว่าง ความสงบ ไม่รู้จักเสียด้วยซ้ำไป ชอบความวุ่นวายเอร็ดอร่อยสนุกสนานทางเนื้อหนัง แก่แล้วก็ยัง...งก ๆ

โยมแหม ! ดูในโทรทัศน์ แก่งก ๆ เงิ่น ๆ ไปเดินเต้น เดินรำกับลูกกับหลาน แอ่นหน้าแอ่นหลังโดนลูกหลานหมุนตัวเหวี่ยงมา...ล้ม โอ้โฮ...บางคนก็ไม่น่าเชื่อนะ ! ตอนแกเดินเฉย ๆ อยู่คนเดียวนี่ยังกะอายุ ๗๐-๘๐ ปี พอได้เต้นได้รำ...ยังกับ ๓๐-๔๐ ปี

แหม่ ! วิถีชีวิตแก่เปลี่ยนง่ายดายเหลือเกิน คนนี้เขาเรียก **แก่ไม่เจียมสังขาร**

แหม่ ! รู้จักแยกวัยเสียมั่งนะ เราวัยนี้แล้วควรจะเจียมเนื้อ เจียมตัว เจียมสังขาร อย่าไปพล่านไปดิ้นไปวุ่นวายกับเขา

คนที่ดีใจอยู่กับความดี ความสุข ความสงบ นี่มันเป็นความพิเศษของคนผู้สูงวัย ผู้สูงวัยแล้วมันมีคำหนึ่งว่า **“ชอบปลีกวิเวก”** เขาเรียกว่าผ่านอะไร... **ผ่านอาศรม ๔**

อาศรม ๔ : ข้อแรก คืออะไร ?

ข้อแรก คือ เป็นคนอยู่แบบเด็ก ๆ ทั่วไป พอเลื่อนขึ้นมา...ครองเรือน เป็นหนุ่มเป็นสาว...ก็อีกแบบหนึ่ง พอขึ้นครองเรือน โอ้ ! เป็นทำตัวเป็นพ่อบ้าน แม่เรือน ไม่ใช่พ่อแม่จุ้นจ้านวุ่นวาย

พออยู่ต่อมาอีกเขาเรียก **วนปรัสถ์** เริ่มมองมุมบ้าน เมื่อก่อนนี้แต่งงานใหม่ ๆ มองแต่ห้องหอเดี๋ยวจะเข้าหอ...ห้องนั้นห้องนี้กันไปกัน แต่พออายุก้าวเข้า ๕๐-๖๐ มองหลังบ้านตรงไหนมีมุมสงบ มีร่มไม้ โอ้ ! เป็นป่าเป็นละเมาะ

สมัยก่อนนี้นะ มันมีจริง ๆ นะ ที่ จ.ร้อยเอ็ด เขาเรียกเดือนอะไร...เดือนปลีกวิเวกของเขา นี่เขาจะมีกระติ๊บกับข้าวเหนียวปลาแห้งปลาเค็มอะไรก็แล้วกระติ๊บหนึ่งนี่ก็ทานได้ ๒ มื้อ มื้อเย็นไม่ทานเข้าไปอยู่ป่าสวดมนต์ภาวนา อะไรมีลูกประคำสวดไป...ก็เลื่อนลูกประคำไป **“วนปรัสถ์” วน=ป่า ชอบป่า**

คนสมัยนู้นพออายุมาก... **“ชอบป่า” คนสมัยนี้อายุมาก...ชอบบ่อน ชอบไพ่ ชอบไฮโลโปปั่น** มันผิดยุค ผิดวัย เลยกลายเป็นเรื่อง **ผู้สูงอะไร...?**

สุดท้ายผู้สูงอายุ นี่ต้องภูมิใจตัวสุดท้ายนี่คืออะไร ?

“สันยาสี” เที่ยวเดินแจกของส่องตะเกียง หาสมบัติให้ลูกหลานได้เก็บได้ใช้ ได้พึ่งพิง และแจกของส่องตะเกียง แจกของนะให้สมบัติพวกทรัพย์สินเงินทอง

“ส่องตะเกียง” นี่คือให้เรื่อง **จิตวิญญาณ เรื่องจิตใจที่มันสูงส่ง ให้โลกุตตรธรรมก็ว่าได้ หรือรู้จักจะมอบเรื่องสูง ๆ ขึ้นไปอีก สอนลูกหลานถึงขั้นลูกหลานไม่จมอยู่ในความทุกข์**

เมื่อก่อนนี้เขาบอกว่า ถ้ามีอะไรล้มหายตายจากอะไรกันในบ้าน นี่ปู่ย่าตายายจะไม่นั่งร้อง แต่จะนั่งปลอบให้ลูกหลานรู้ว่า มันเป็นอย่างนี้ลูกเอ๊ย ! มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง โลกเรามีเกิด มีดับ ลูกหลานได้รับแสงสว่างทางใจ

นี่เขาเรียก **“ส่องตะเกียง”** เดี๋ยวนี้มีไหมโยมลูกหลานตาย คนแก่ร้องเป็นวรรคเป็นเวร ใครดูโทรทัศน์เคยดูไหม ? บางทีเจ้าหลานน่ะอายุน้อยกว่าต้องคอยปลอบยาย...มันผิดฝาผิดตัวไหม ?

ยายอย่างนี้เขาเรียกสูงวัยหรือเปล่า...เรียกผู้สูงอายุไหม ?

ต้องเรียก **“เฒ่าทารก”** อย่างที่เขาว่า ก็ร้องไห้อย่างกับเด็ก...ร้อง ๆ บางทีร้องสลบแล้วฟื้นขึ้นมายังร้องต่อสลบอีก อย่างนี้จะไม่เรียก เฒ่าทารกได้ไง คนแก่ต้องแสดงเรื่องประสบการณ์ชีวิตที่สูงได้เสียบวกลบพบผ่านมา พอที่จะรู้ว่ามันจะตั้งท่ารับมันยังไง **คนตั้งท่ารับความสูญเสียไม่เป็น ก็ต้องเสียอกเสียใจอยู่อย่างนี้ แลดูน่าเกลียดไหมโยม ?** เห็นดูในโทรทัศน์นะ...นั่งนึกในใจ แหม ! เกิดห่างวัดสวนแก้วไปหน่อย

ถ้าเกิดวัดสวนแก้วร้องแบบนี้ น่ากลัวจะต้องเอาไม้เคาะหัวหน่อย ! จะร้องไปทำไม...ร้องแล้วมันฟื้นไหม ? คนสมัยก่อนนี้เขารู้ว่า ร้องไปมันก็ไม่ฟื้นขึ้นมา เขาก็เลยไม่ร้อง

แล้วคนยุคนี้ถามจริงเหอะ เขาตายแบบนี้โดนยิงตาย ฆ่าตาย รถชนตาย แกไม่รู้เสียเลยเหรอว่า มันจะไม่ได้คืนกลับ ฟื้นกลับมา **นี่แก่แล้วความรู้ความเข้าใจไม่พอ เป็นแก่มะพร้าว เฒ่ามะละกอ**

ไม่ได้ถ้าผ่านวัดสวนแก้ว แล้วต้องท่องคาถาตะเพิดความทุกข์ว่า **“กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โว้ย”** ถ้าคนแก่คนไหนตะเพิดคำนี้ออกมานะ ขอไหว้เลย ขอไหว้เลยเชียว...สาธุด้วย เป็นคนแก่ในดวงใจเราเลย

แต่ถ้าคนแก่ให้ไปนั่งปลอบ...ไม่เอาเสียเวลา เออ ! วุฒิภาวะต้องสูงกว่าเด็กต้องเป็นฝ่ายปลอบเด็ก ไม่ใช่ร้องให้เด็กมาปลอบ ทุกข์จนเด็กมาปลอบ นี่แล้วตัวเองเอาตะเพิดทุกข์ตวาดทุกข์ไปไหนเสีย ไม่เคยได้ฝึกเลยหรือไงวันเดือนปีผ่านมาไม่เคยฝึกเลย

โยม ! ๕ ปี ๑๐ ปี ไม่เคยหลุดสักคำหนึ่งเลยเหรอ **“กูไม่ได้เกิดมาเป็นทุกข์โว้ย”** ไม่รู้นะเดี๋ยวนี้อาตมาใช้ปีหลายรอบใช้บ่อย ๆ ใช้จนแทบจะติดเป็นอัตโนมัติ ใครเห็นพระพยอมร้องไห้บ้าง ถ้าเห็นนะให้ทุเรียนแพ็คหนึ่ง ร้องไปมันก็เสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชาติพระจริงไหม ?

อ้าวจริงนะ...ถ้าพระร้องไห้ นี่เสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชาติพระ มันต้องเป็นต้นแบบเป็นตัวอย่างให้เขาเห็นว่า เราไม่ทุกข์กับเขามากมายเกินไป ถ้าทุกข์มากไปนี่มันเสียหายต่อผู้สูงอายุ ผู้สูงอายุมีแต่น้ำตานองหน้า มีแต่เสียเวลาไปก็นั่งโศกศัลย์รำพึงรำพัน จนเป็นผู้สูงอายุที่มองดูเหมือนเด็กทารก

ที่เขาจึงเรียกคำนี้ คำว่า **“เฒ่าทารก”** มันคงจะมีคนคิดกลั่นกรองมานานนะ โยมกว่าจะหลุดคำนี้ออกมาได้ น่าจะมีคนต้นแบบตัวกระตุ้นคำนี้ จึงหลุดออกมาได้ คนแก่เป็นเฒ่าทารก

นี่แหม่ ! เหมือนเด็กอ่อน ปัญญาอ่อน นั้นปัญญาของคนแก่ต้องสูงส่งกว่าเด็ก ๆ ต้องเข้าใจในเรื่องพรรค์นี้ไว้บ้าง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **“มัวนั่งโศกนั่งทุกข์อยู่...ไม่ได้”** เออ ! คนแก่รู้ตัวว่า **จะตาย...ต้องรีบทำอะไรโยม...ทำบุญ ส่วนใหญ่คนแก่ยังติดบุญอยู่** ยังอยู่ไม่เหนือบุญต้องว่ายังไงนะ...เมื่อรู้ว่าตัวเองจะตายต้องรีบคลายเหยื่อ ที่บ้านมีเหยื่ออะไรที่หลงใหลอยู่...รถบ้าน อะไรชื่อเสียงอะไรพวกนี้

ถ้าคนทางโลกเขา ก็มีพวกลาภ ยศ ชื่อเสียง เงินทองทรัพย์สินของมากมายก่ายกอง เขานั่งลูบนั่งคลำทรัพย์สินเงินทองอยู่ แล้วพอจะตายมีคนมาบอก...ทำบุญเร็ว ๆ เขาทำ แต่เขายังติดเหยื่ออยู่

โยมตายคาเหยื่อ...นี่แย่ไหม ! ปลานะมันติดเบ็ดอยู่ เพราะมันแพ้เหยื่อ มันอยากกินเหยื่อ แต่เวลารู้ว่า **ติดเบ็ดมันยังดิ้นปากแหกปากฉีกก็ไม่ว่า ขอให้ดิ้นให้หลุด**

เพราะฉะนั้น คนจะตายนี่ต้องดิ้นให้หลุดจากเหยื่อ คลายเหยื่อ สำรอกเหยื่อออกมาก่อนตายไม่งั้นตายคาเหยื่อ มันน่าสงสาร มันน่าทุเรศมากเลยว่าไม่ยอมคลายเหยื่อเลย

นี่พระพุทธเจ้าตรัสนะ พระพุทธเจ้าเคยถาม คนหลายคนสมัยนั้น แล้วคนบอกว่า **รีบทำบุญต้องรีบทำบุญก่อนที่ตัวจะตาย** บ้านช่องรถรา ตู้เซฟ เก๊ะเกอะอะไรอีก...เก็บเงินทอง ต้องรีบคลายเหยื่อ ไม่งั้นตาย แล้วติดอยู่ในเก๊ะ วิญญาณไม่ไปไหน ติดอยู่ในเก๊ะ นี่เขาเรียก **“ตายคาเหยื่อ”**

โยมไม่ได้ทำบุญแต่คลายเหยื่อได้ นี่เหมือนอย่างหลวงพ่อชาว่า **“ละบาปดีกว่าทำบุญ”** ละบาปดีกว่าทำบุญ

นี่หลวงพ่อชากล่าวว่า คนละบาปได้ท่านบอกเหมือนคน **“อาบน้ำแต่ไม่ได้แต่งตัว”**

ส่วนคนได้ทำบุญเยอะแต่ไม่ละบาปไม่ละเหยื่อเหมือนคน **“แต่งตัวแต่ไม่อาบน้ำ”**

นั่นระหว่าง **“อาบน้ำกับแต่งตัว”** เราควรทำอะไรก่อน ?

“ใช่” จะเอาแต่บุญเป็นอาภรณ์ ไม่เอาการละเหยื่อเป็นสรณะเลย

วันครอบครัว : ธรรมะสำหรับผู้ครองเรือน

อย่าลืมนะ...เหลืออะไรอีกวันหนึ่ง ธรรมบรรยายมา ๒ วัน **“วันสงกรานต์วันผู้สูงอายุ”** วันอะไรอีกวันหนึ่ง ?

“วันครอบครัว” พระพุทธเจ้าสอนเรื่องธรรมะในครอบครัวมีไหม... ชื่อว่าอะไร ?

“...ถ้าคู่ไหนมานั่งระแวงกัน มันไม่ได้แต่งงาน มันแต่งกับความทุกข์ แต่งกับความเดือดร้อน...”

เรียกหลักธรรมหมวดนั้นว่า “ฆราวาสธรรม” แปลว่า **ธรรมะสำหรับผู้ครองบ้าน ครองเมือง ครองรัก ครองประเทศ**

“ครองรัก ครองบ้าน ครองเรือน ครองเมือง” เท่านี้คนพวกนี้ต้องมี **ธรรมะ ๔ ข้อ**

ข้อที่ ๑ “สัจจะ” ข้อแรกนี่สำคัญมาก ถ้ามีสัจจะ...พูดคำไหนเป็นคำนั้นนะ หรือพูดคำไหนเป็นคำนั้น ความน่านับถือ...เยอะ แต่พอตระบัดสัตย์ ยิ่งกะล่อนปลิ้นปล้อน จนเครดิตความน่าเชื่อถือไม่มี

สามีภรรยา นี่อยู่กันด้วยความไว้ใจ เชื่อใจ สบายใจทุกคู่ล่ะ แต่ถ้าอยู่กันด้วยความระแวงแคลงใจ ไม่ไว้ใจ เห็นคุยโทรศัพท์นาน ก็นึกว่า คุยกับกิ๊กอีกแล้ว อะไรไม่รู้ล่ะ นั่งระแวงไปหมด จะอยู่กันไม่เป็นสุขเลย

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้า จึงตรัสต้องซื่อสัตย์ต่อกัน ความไว้เนื้อเชื่อใจกัน นี่มันเป็นเรื่องที่ไม่นอกใจ ภรรยาสามีนี่ต้องมีตัวนี้เป็นข้อแรกเลย

ถ้าผู้ชายหล่อผู้หญิงสวย แต่นั่งระแวงกันทั้งคู่ นี่ไม่ไว้เนื้อเชื่อใจกันเลย แล้วโยมดูนะ สังเกตไหม...ที่เขาหย่าร้าง เขาง้อ เดี๋ยวนี้ตายเพราะง้อ ติดคุกเพราะง้อ

ถ้าคนเราอยู่กันด้วยความไว้ใจกัน จะต้องไปตามง้อคืนดีกันทำไม เขาไปคืนดีกันทำไม เพราะเขาอยู่กันต้องอยู่กันด้วยความไว้วางใจ ทำให้เขาไม่ระแวงเรา **ถ้าคู่ไหนมานั่งระแวงกัน มันไม่ได้แต่งงาน มันแต่งกับความทุกข์ แต่งกับความเดือดร้อน**

ท่านอย่าเป็นคนที่ทำให้เขาระแวง ทำให้เขาหึง ทำให้เขาหวง ทำให้เขาไม่รู้สึกว่า ได้อยู่กับคนนี้ใช่จริง แต่นั่งจับผิดนั่งระแวงไม่มีความสบายใจเลย

ข้อที่ ๒ “ทมะ” แปลว่า **ข่มจิตข่มใจหักห้ามใจฝึกใจไม่ให้หุนหันพลันแล่น หนักแน่นเยือกเย็น**

โยมดูไหม ! สามีภรรยาระหว่าง **“ข่มใจกับข่มเหง”**

อันไหนมาแรงกว่ากัน ข่มเหงทำเม็งร้าย ข่มขู่ด้วยซ้ำไป ข่มเหงยังไม่พอนะ ข่มขู่...ถ้ากูจับได้มึงตาย ! ไม่ใช่ตายคนเดียวนะ...ทั้งโคตร พ่อแม่พ่อตาแม่ยายได้ยิน ก็ไอ้เขยคนนี้มันหุนหันพลันแล่นเกรี้ยวโกรธ มันแสดงความโกรธได้อย่างต่อหน้าต่อตาทุกฝ่าย มันไม่กลัวใครเลย ขณะข่มเหง

แต่พระพุทธเจ้าสอนให้รู้จักข่มจิตข่มใจ ให้หนักแน่น ไม่หุนหันพลันแล่น ไม่แสดงอาการหยามหมิ่น

เขาบอกว่า ต้องไปให้เขาเชิดหน้าชูตา ประกาศภรรยาเรา สามีเรา ไม่ต้องไปละอายใครเลย ถึงรูปไม่หล่อ รวยไม่รวย แต่เราประกาศได้อย่างเต็ม ๆ ว่า นี่คู่ครองของเรา

เพราะฉะนั้น **“ทมะ”** จึงเป็นข้อที่ ๒ ที่สร้างความร่มเย็น เป็นสุขให้แก่ครอบครัวต่าง ๆ ถ้าครอบครัวไหน ทมะสูง ข่มใจสูง ข่มเหงก็จะไม่ค่อยเหลือ แล้วก็จะไม่ข่มขู่หดหู่ใจ ไม่มีเรื่องอยู่กับเจ้าคนข่มขู่

ข้อที่ ๓ “ขันติ” คือ ให้ทุกคนอดทน ไม่ใช่แหม่ ! คำพูดคำเดียว ทนไม่ได้ แสดงอะไรไม่ดีนิดเดียวให้เห็นก็ทนไม่ได้ ไม่เอาความทนมาฝึกฝนในการอยู่ร่วมกัน

นี่มันจำเป็นต้องโกรธเคืองกัน ผิดใจกัน เวลาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโกรธ ก็อีกฝ่ายหนึ่งต้องทนไว้ก่อน อย่าเพิ่งสวนปากสวนคำ ต่อปากต่อคำ สงบ ๆ ใจไว้ก่อน

ในบริษัทที่เขาทำโฆษณาดีนะ **“สีทนได้”** ประโยคนี้ถือว่า สีที่ไม่ทนทานเดี๋ยวเดียวก็ลอกออก...โดนแดดโดนอะไรนิดเดียวลอกออก

โยม ! จนนิดเดียว เงินทองไม่พอใช้นิดเดียว ก็ทะเลาะกัน...แล้วไปหย่าร้างเลิกกัน ส่วนใหญ่เลิกกันเพราะไม่ทนต่อกัน นี่มันเยอะมาก

อาตมาพูดถึงเรื่องนี้ทีไรนึกตอนปลอบใจแม่ พอพ่อเมามา แล้วชกหน้าแม่ตาบวม

บอกแม่ : เราไปหาที่ใหม่แล้วกันเถอะ อย่าอยู่กับพ่อเขาเลย

แม่บอก : เดี๋ยวแม่จะทนให้พ่อเอ็งดีขึ้นจนได้ ถ้าแม่ทิ้งหย่าร้าง เอ็งก็เป็นลูกกำพร้าพ่อแม่จะทนให้ถึงที่สุด ไม่ให้เอ็งขาดพ่อขาดแม่

หัวใจเศรษฐี
ข้อที่ ๑ ขยันหา
ข้อที่ ๒ รักษาดี
ข้อที่ ๓ คบแต่มิตรที่ชี้ขุมทรัพย์
ข้อที่ ๔ รู้จักเก็บรู้จักใช้

ทนจริง ๆ ต่อมาจนพ่อเรียกแม่ว่าอะไร ? **“อีหญิงเหล็ก”** ไปปลูกกล้วย กลางคืนก็เอาฟันดินปลูกกล้วยเหน็ดเหนื่อย ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย นั่งกำพลูบ่มกล้วยเอาไปขายหาเงินตัวเป็นเกลียว หัวเป็นน็อต ทั้งอดทนทั้งประหยัด

ส่วนบ้านสมัยเก่า มันมีกลอนเป็นลำไม้ไผ่ แกก็จะเอาเลื่อยขีดให้มันเป็นรู แล้วก็เอาเหรียญสมัยก่อน ตังค์เหรียญ ตังค์รู...หยอดไว้เต็มเลย พอจะไปสร้างบ้านใหม่ ก็อยากจะเอาเงินนี้รวบรวม รื้อบ้านไม้ไผ่หักลงมา...เงินร่วงกราว ! ที่สมัยนั้นต้องเอาตะกร้าใส่เงินเป็นตะกร้าเลย แต่ไม่ได้กี่ตังค์หรอกนะ... มันเหรียญ ๕ ตังค์ ๑๐ ตังค์ นี่เหรียญ ๑๐ ตังค์รู มีค่า ๑๐ ตังค์

แต่สุดยอดพ่อยอมน้ำใจต้องเรียกว่า **หญิงเหล็กแท้ ๆ เลย** โยมหญิงเปราะบางกับหญิงเหล็กต่างกันไหม ? นิดเดียว...เปราะบางหย่าร้างไม่ได้แล้ว

เอาล่ะยังไง ! ก็ถ้าคนไหนครองบ้านครองเรือน ไม่มีธรรมะ ๔ ข้อนี้ ครอบครัวนั้นก็เป็นครอบครัวนรก เป็นครอบครัวที่หมดความผาสุก

ข้อที่ ๔ ข้อสุดท้ายเขาเรียก “จาคะ” การรู้จักเสียสละรู้จักเสียประโยชน์ส่วนตนให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง หรือรู้จักสละความสุขของตัวเอง เพื่อคู่ครองของเราให้เขาได้มีความสุขบ้าง แบ่งปันบ้าง

ไม่ใช่อย่างที่เขาว่า ได้ของอร่อย ๆ มาเจ้าผัวแอบกินในส้วมคนเดียว ส่วนเมียนั่งคอยจะได้ส่วนแบ่งมั่ง ก็นั่งคอยไป แค้นไป ทีหลังมีอะไรบ้าง กูไม่ให้มึง เหมือนกัน **“มันไม่ให้กู กูไม่ให้มัน”**

เขาก็ **“มันมึงกูกัน”** อยู่อย่างนี้ แล้วอยู่กันยังไง ! ขาดข้อใดข้อหนึ่ง ความสุขจะบินออกจากครอบครัวนั้นไป **“หายนะจะบินเข้ามา”**

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงวางหลักไว้ ๔ ข้อ แล้วก็มีคนสมัยใหม่เขาก็มาคิดหาอะไรต่ออะไรมาเติมให้ครอบครัว นี่มีความสุขอีก

หัวใจเศรษฐี

แต่พระพุทธเจ้าแสดงทั้ง ๒ หมวด **หมวดหนึ่ง “มั่นคง” อีกหมวดหนึ่ง “มั่งคั่ง”**

ครอบครัวไหน...ที่อยู่ด้วยมั่นคงและมั่งคั่ง แสดงว่า สมบูรณ์แบบ...

เป็นครอบครัวล้ำเลิศ ครอบครัวประเสริฐสุด มั่งคั่ง...มีกี่ข้อ ?

ครอบครัวไหน...ไม่มี ๔ ข้อนี้ **“จนกรอบ”**

ข้อที่ ๑ ขยันหา

ข้อที่ ๒ รักษาดี

ข้อที่ ๓ คบแต่มิตรที่ชี้ขุมทรัพย์ เพื่อนที่ชี้ขุมทรัพย์ ครอบครัวที่ผัวเมียไปคบคนเลวคนพาลมักจะเป็นครอบครัวที่ล่มสลาย ล้มเหลว เพื่อนพาไปเล่นไพ่ เพื่อนพากินเหล้า กัลยาณมิตรไม่มีเพื่อนชี้ขุมทรัพย์ไม่มีสักคน มีแต่เพื่อนพาไปผลาญทรัพย์ ครอบครัวนั้น...มีแต่ยั่งยืน แต่ไม่มั่นคง

โยมอยู่กันนานได้ไม่หย่าร้างกัน แต่มันไม่ค่อยมีกินมีใช้เลย มันจะกัดกินก้อนเกลืออยู่ได้นานไหม ? (ไม่ได้)

ข้อที่ ๔ ผัวก็ขยันหาเมียก็ขยันหา...หามาได้ก็ **“รู้จักเก็บรู้จักใช้”** การใช้เกินนี่แหม่ ! กินจนหมดเนื้อหมดตัว กินจนเป็นหนี้เป็นสิน เดี๋ยวนี้หลายครอบครัวเป็นอย่างนั้น แล้วก็มาลมควันซะ...ลมควันจากกันไป บางคนต้องมาฆ่าตัวตาย เพราะหนี้สิน

คนประคองชีวิต ใช้ชีวิตเป็น นี่เขาไม่ใช้ทรัพย์จนหมดเนื้อหมดตัวหรอก เขาต้องรู้ว่า เราเป็นหนี้เท่าไหร่ ? เราหารายได้เท่าไหร่ ?

บางคนอาตมาดูข่าว แล้วหนี้เก่ามันยังใช้เขาไม่หมดเลย ไปสร้างหนี้ใหม่อีกแล้ว บางทีวิธีปลดหนี้คนสมัยนี้ ขออภัยไม่รู้มันกินหญ้าหรือกินข้าว...ไปกู้หนี้ใหม่มาโป๊ะหนี้เก่า แล้วก็ไปกู้ใหม่มาโป๊ะอีกทอดเป็นช่วง ๆ แล้วมันหมดหนี้ได้ยังไง มันจะหมดหนี้ได้ไง

คนเราพอรู้ว่า **“เป็นหนี้”** มันต้องหยุดเกินส่วนเกิน กินเกิน ใช้เกิน นุ่งห่มตกแต่งเกิน นี่ไม่ได้แล้ว เพราะถ้าขืนทำต่อไปขาดแคลนแน่นอน นี่มนุษย์เรานะถ้าเอาหลักคำสอนพระพุทธเจ้ามาใช้กันมันจะเป็นสวรรค์จริง ๆ

โยม ! เกิดมาสงกรานต์ทีหนึ่ง ผ่านปีหนึ่ง นี่ไม่มีธรรมะเหล่านี้กระทบหูเลย นี่โยมว่า โยมเป็นคนอาภัพไหม ? เป็นชาวพุทธที่ย่ำแย่ไหม ? ไม่ทุรนทุรายขวนขวายเลย ที่วัดนี้เขามีเทศน์สอนทุกปี หูตัวเองไม่เคยมากระทบเลย พวกหูกระทะธรรมะรอดหมด...แหม่ ! ขวนขวายหน่อยสิ

ไปฟังไปศึกษาไปรู้มา **คนรู้ธรรมะนี่มันวิเศษมาก ๆ อาตมาเมื่อก่อนนี้ก็นึกเสียดายไม่ได้เรียน ได้เป็นนักศึกษาปริญญาเอก ปริญญาโท แต่เดี๋ยวนี้ไม่เสียดายแล้ว พอมารู้ธรรมะมันสบายกว่ากันเยอะเลย บางคนจบปริญญาโท...ดันโง่ไปตั้งแก๊งลักรถขโมยรถเขา ผลที่สุดหมดอนาคต ติดคุก ติดตะราง ตายตกนรกหมกไหม้**

โยมเสียเวลามาหาความรู้ธรรมะสักนิดหนึ่ง ให้หูให้ตาให้ใจมันซึมซับว่า **คำสอนพระพุทธเจ้าข้อนี้มันดีจริงไหม ?**

เดี๋ยวนี้ หลักสูตรการสอนในมหาวิทยาลัยเขาเปลี่ยนเรื่อย แต่ใครมาเปลี่ยนคำสอนพระพุทธเจ้า เรื่องครองเรือนอย่างนี้ โยมว่ามีไหม...เปลี่ยนได้ไหม ?

“พระพุทธเจ้าน่าอัศจรรย์จริง
พระธรรมเจ้าคำสอนพระองค์อัศจรรย์จริง
พระสงฆ์ที่สาธยายสืบต่อกันมาหน้าอัศจรรย์จริง”

มันไม่รู้จะเอาความรู้จากไหนมาเปลี่ยนที่ดีกว่า ถ้าเกิดใครมาสอนเขาบอกดีกว่าพระพุทธเจ้าเยอะเลย

แหม่ ! อยากจะไปไหว้เขาสัก ๓ รอบ แต่ถ้าเขาไม่ดีจริง แล้วเขาอวดดี... นี่ไม่ได้ มันไม่มีดีมาอวด แต่เราอวดดีนี่มันไม่ได้ ไม่รู้นะอาตมานี่...มันรู้สึกประหลาดมากขึ้น ตอนเราเรียนนักธรรมตรี-โท-เอก เราก็เรียนเพื่อจะสอบได้ แต่คิดอะไรไม่ได้ รู้อะไรไม่ได้เขยิบสูงขึ้นมาเลย

เดี๋ยวนี้ความรู้ว่า ธรรมะพระพุทธเจ้าแต่ละข้อนี่ มันถูกกาลถูกสมัย เขาจึงใช้คำว่า **“อกาลิโก”** ไม่ประกอบด้วยกาลเวลา **“เอหิปัสสิโก”** น้อมมาคิดมานึกถึงคราวใด รู้สึกประทับใจในคำ...คราวนั้นทุกครั้งไป

โยม ! คนเราถ้าไม่ศึกษาธรรมะให้จนรู้สึกว่า ที่คนสมัยนู้นเขาหลุดปากพอฟังเทศน์จบ เขาจะร้อง **“อโห พุทโธ” “อโห ธัมโม” “อโห สังโฆ”**

พระพุทธเจ้าน่าอัศจรรย์จริง
พระธรรมเจ้าคำสอนพระองค์อัศจรรย์จริง
พระสงฆ์ที่สาธยายสืบต่อกันมาหน้าอัศจรรย์จริง

เดี๋ยวนี้ฟังเทศน์เสร็จก็สะบัดก้นไปกันไม่ร้อง...อโหเลย น่าคิดนะเรื่องพรรค์นี้นะ อย่าไปคิดว่า **“ฟังมาพอแล้ว”** เจ้าพวกน้ำชาล้นถ้วย พอแล้วฟังเยอะเลย กี่เที่ยว กี่ปีก็เทศน์แบบนี้ แล้วเคยเอาไปขบคิดไหมว่า แต่ละข้อ แต่ละปี มันเขยิบความเข้าใจเพิ่มขึ้นไหม ?

เราเห็นคำสอน นี่ทำเสมือน **“อกาลิโก”** น่าน้อมเข้ามาใช้มาศึกษาต่อไป **ถ้าเราทำได้อย่างนี้นะเราจะเป็นชาวพุทธที่ยกระดับ ไม่เป็นชาวพุทธอนุบาล... ฟังแรก ๆ**

อาตมาได้นักธรรมตรี-โท-เอก ปีแรก ๆ อาตมาก็ยังเป็นอนุบาลมาก มาเทียบกับสมัยนี้นึกฉงนใจอยู่ตอนหนึ่ง ตอนไปอยู่สวนโมกข์ใหม่ ๆ

ตอนนั้นได้นักธรรมตรีแล้วไปอยู่สวนโมกข์ หลวงพ่อพุทธทาสท่านบอกยังไม่รับ...ให้ไปเรียนนักธรรมเอกให้จบ แล้วค่อยมาอยู่ด้วยกัน พอไปอยู่ท่านก็บอกมาอยู่นี่ต้องเรียนนักธรรมเอกพิเศษต่อ ต้องเรียนธรรมะที่เป็นนักธรรมเอกนี่ต่ออีก...ต่อยอดอีก

ก็เลยมานั่งคิดดูเออ ! ถ้าไม่ได้ไปเรียนต่อยอดป่านนี้เป็น...**พระพยอมยอดด้วน หรือตายด้านไม่รู้ ไม่ได้มีอะไรเข้าใจต่อลึกซึ้งแยบยล**

รู้จักใคร่ครวญเทียบเคียงตรึกตรอง

เพราะฉะนั้น ขอฝากข้อเดียวธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่เราจะต้องนำมาขบคิดเทียบเคียงหยั่งลึกตรึกตรองอยู่บ่อย ๆ ธรรมะข้อนี้พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่า **ใครเกิดมาไม่พบพระพุทธเจ้า ไม่ทันที่พระพุทธเจ้าเกิด แต่มีธรรมะข้อนี้ดีกว่าอยู่ทันสมัยท่าน...**แต่ขาดธรรมะข้อนี้ คือ

“โยนิโสมนสิการ” รู้จักใคร่ครวญเทียบเคียงหยั่งลึกตรึกตรอง ถ้าไม่มีข้อนี้นะอยู่ใกล้วัดอยู่ไกลธรรมะ ก็เป็นอะไร...พระพุทธเจ้าเรียก **“โมฆะ”** เป็นโมฆะรู้แบบงู ๆ ปลา ๆ เอามาใช้ประโยชน์ไม่ได้ แต่รู้แล้วเอามาใช้ประโยชน์ได้เพิ่มความมั่นใจในชีวิตว่า **“มันต้องอย่างนี้ ต้องอย่างนี้”**

แล้วเสริมท้ายอีกนิดหนึ่งว่า คนเรา...อยู่ด้วยกัน...นี่ไม่เคยยกย่องกันเลย พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ให้ยกย่องนับถือคู่ครองของตน**

ข้อที่ ๑ สามีก็ต้องยกย่องภรรยา ภรรยาก็ยกย่อง อย่ามีบอก แหม ! เช้าขึ้นมาก็ด่าผัว **“ไอ้โง่”** เจ้าผัวก็ด่าเมีย **“อีโง่”** โง่ต่อโง่เจอกันก็ เออเหอะ ! เป็น... **“บรมโง่”** เลย

ถ้าบอก **“แกนี่น่ายกย่อง ฉลาดดีกว่าแต่งกันใหม่ ๆ อีก”** เกิดเข้าใจกันดีกันขึ้น อย่างนี้มันจะมีความเต็มใจที่จะอยู่กันต่อไป

ข้อที่ ๒ “ความดูหมิ่นดูแคลน” มันแย่มาก เหยียดหยามภรรยาเป็นคนขี้เหร่ เป็นคนไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวก็พยายามสอนให้เขาฉลาดได้ไหม ?

ผัวฉลาดสอนเมียฉลาด...ดีไหม ? ดีกว่านั่งเหยียด นั่งหยาม นั่งประณาม

ข้อที่ ๓ ไม่ประพฤตินอกใจซึ่งกันและกัน ต้องรักเดียว ใจเดียวเหนียวแน่น ไม่มีชู้มีกิ๊ก เมื่อก่อนนี้เขาหยามประณามว่า มันมีชู้ แต่เดี๋ยวนี้เขาลดลงมาเป็นอะไรนะ...เป็นกิ๊ก **“กิ๊ก กับ ชู้”** นี่ใครน่าเกลียดกว่ากัน...พอ ๆ พอกันนะ มันก็ ก. เดียวกัน

ข้อที่ ๔ คำว่า สำคัญข้อนี้นะ เราต้องมอบหมายความเป็นใหญ่ให้กันและกันบ้าง สามีขยันหาทรัพย์...มามอบหมายให้ภรรยาเก็บรักษาบ้าง...เออ ! เมียเขาก็ภูมิใจไหม ? ก็ไว้ใจเขานะ แต่ถ้าเขาเอาไปซ่อนไปฝากที่นู่นที่นี่ ไม่บอกภรรยาเลย พอภรรยารู้ก็ฉุนอ่ะ แต่ตัวเองก็ต้องทำให้เขาไว้ใจ...มอบความเป็นใหญ่ให้กัน

ข้อที่ ๕ หาเครื่องประดับอะไรมาให้กันบ้าง ตามภาษาคนโลก ๆ ได้เครื่องประดับนี่ เหมือนกิ้งก่าได้ทอง...ลำพองยกตนเลย หาเครื่องแต่งตัวประดับไว้ต่างฝ่ายต่างมี

แม้แต่เดี๋ยวนี้โยม ! ถ้าอาตมาเป็นสามี ใครเป็นภรรยานะ...คงช้ำใจแย่เลย เพราะว่าเดี๋ยวมันประกาศโฆษณานาฬิกายี่ห้อนั้นยี่ห้อนี้ แหวนอย่างนั้นอย่างนี้ มันไม่เห็นประกาศว่า ถ้าใครไม่ได้แต่งตัว ได้เครื่องนาฬิกาแบบนี้ ยี่ห้อนี้ มันขายขี้หน้าเขา การวิ่งหาเครื่องแต่งตัวตะพึดตะพือ นี่มันก็แย่เหมือนกัน **“หัวหกก้นขวิด”** กว่าจะหามาให้ได้อย่างใจอีกฝ่ายหนึ่ง และโลกมันก็พัฒนาเครื่องแต่งตัวใหม่ ๆ แพง ๆ

เมื่อวานดูข่าวแล้วน่าสะเทือนใจ พวกเสื้อผ้านี่นะ ตอนนี้ขยะเสื้อผ้าติด

อันดับแล้ว โอ้โห ! มันไปกองทิ้ง ๆ เป็นมลภาวะในบางประเทศ ที่เขายากจนหน่อย...เขาก็จะเอาเสื้อผ้าไปบริจาคที่นั่น แล้วเขาก็มาคัดมาแต่ง แล้วก็ไปขาย ไป ๆ มา ๆ กองขยะเสื้อผ้า นี่เป็น ๑๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ เป็นล้าน ๆ ตัว ล้านตัว นี่ก็กองพะเนิน แล้วราวที่บ้านขาดกันบ้าง...แขวนจนราวขาด

ยังไงวันนี้อย่าลืม คำว่า **“คนครองเรือน”** ก็ต้องมีธรรมะ

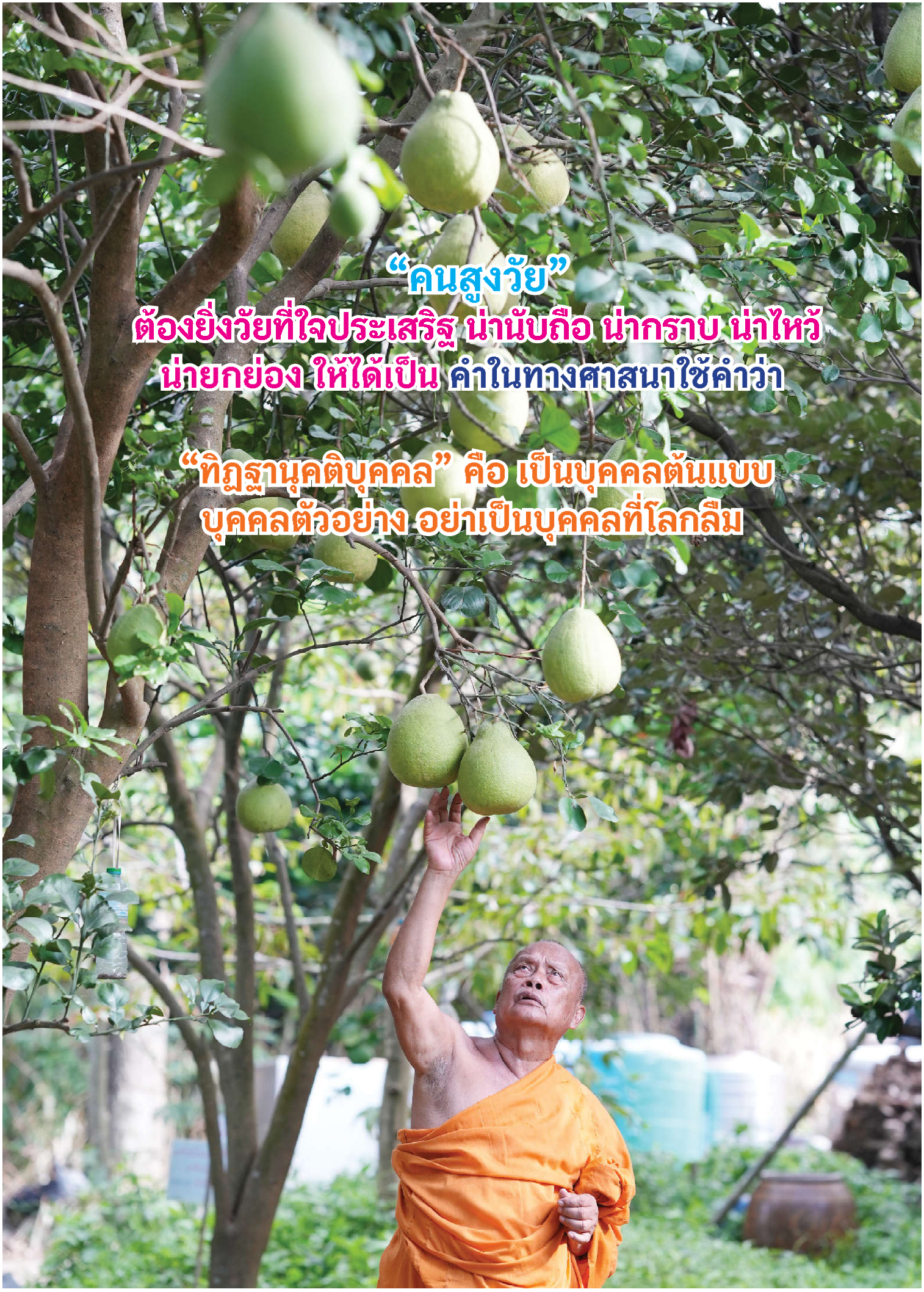
“คนสูงวัย” ต้องยิ่งวัยที่ใจประเสริฐ น่านับถือ น่ากราบ น่าไหว้ น่ายกย่อง ให้ได้เป็นคำในทางศาสนาใช้คำว่า

“ทิฏฐานุคติบุคคล” คือ เป็นบุคคลต้นแบบ บุคคลตัวอย่าง อย่าเป็นบุคคลที่โลกลืม

เดี๋ยวนี้เขาใช้คำว่า **“ไอดอล”** ตัวอย่าง ต้นแบบ ใครเป็นคนต้นแบบเป็นคนตัวอย่าง เป็นคนน่ายกย่อง นั่นแหละมีความเป็นผู้สูงอายุได้รับตำแหน่ง คือ **ประโยชน์แห่งการที่เกิดมาไม่มีใครมาหยามหมิ่น มีแต่เชิดชูนับถือยกย่อง คำสาป คำแช่ง คำตำหนิติเตียนไม่มีแก่ผู้สูงวัยคนใด**

คนนั้นก็จะมีชีวิตที่ภูมิใจเต็มใจอยู่กับความแก่ได้อย่างสบายใจนะ **ขอให้ทุกคน สบายใจ ๆ กับครอบครัวกับความสูงอายุ แล้วก็วันสงกรานต์ต่อไป ขอเจริญพร.**

“คนสูงวัย”
ต้องยิ่งวัยที่ใจประเสริฐ น่านับถือ น่ากราบ น่าไหว้
น่ายกย่อง ให้ได้เป็น คำในทางศาสนาใช้คำว่า
“ทิฏฐานุคติบุคคล” คือ เป็นบุคคลต้นแบบ
บุคคลตัวอย่าง อย่าเป็นบุคคลที่โลกลืม

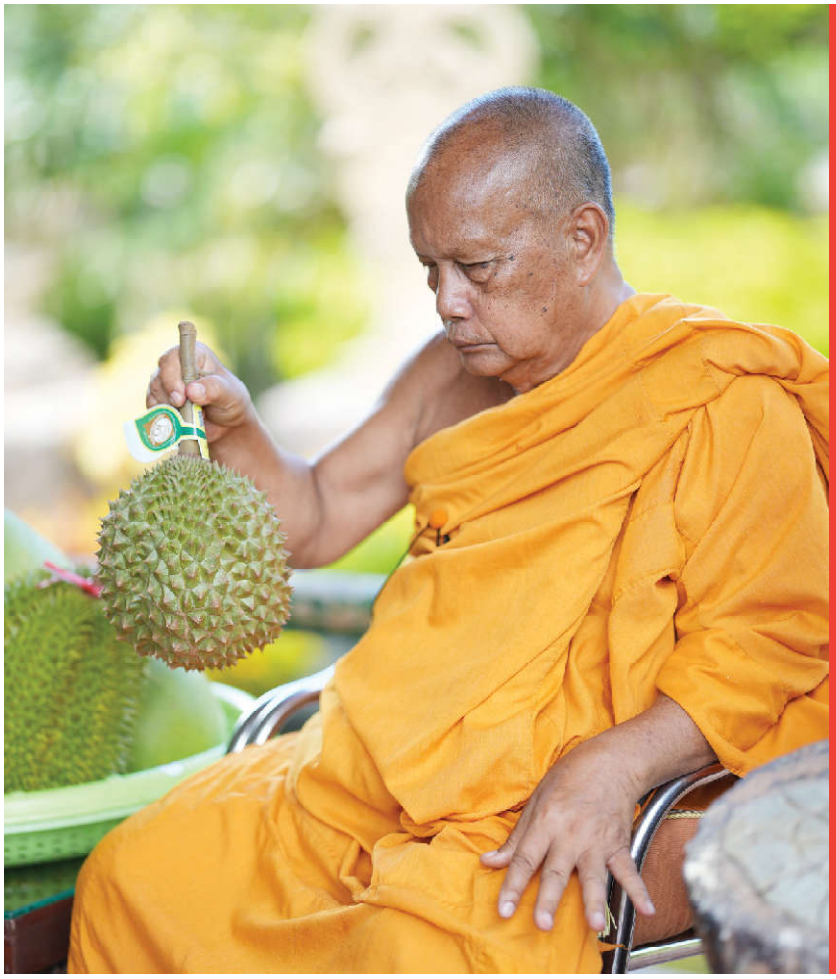
โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ช่วงนี้ปีนี้สะเก็ดใหญ่...น่าจะมาสะท้อนถึงเรื่องผลหมากรากไม้ โดยเฉพาะทุเรียน ก็เล่นเอา กระทรวงพาณิชย์ เจ้ากระทรวงแทบจะไปไม่ถูกทาง ที่ไปบอกให้ทุเรียน ลูกละร้อยบาท

แต่ว่าจะบอก...ไม่มีความดีของรัฐมนตรีเลยก็ไม่ได้ ไอ้การกระตุกหรือกระตุ้นนี่ทำให้เกิดอย่างนี้ ทำให้คนไทยสนใจจะไปกินทุเรียนมันก็มาก

แต่ว่าเอาละ ! เขาบอก... **“สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง”** สองมือโด่เด่ซวนเซไปบ้าง เราจะต้องบอกกันว่า **รัฐมนตรีก็ซวนเซไปเหมือนกัน เกี่ยวกับเรื่อง อยากจะโปรโมท...ทุเรียน ให้ดีอยากจะทำให้ขายดิบขายดี**

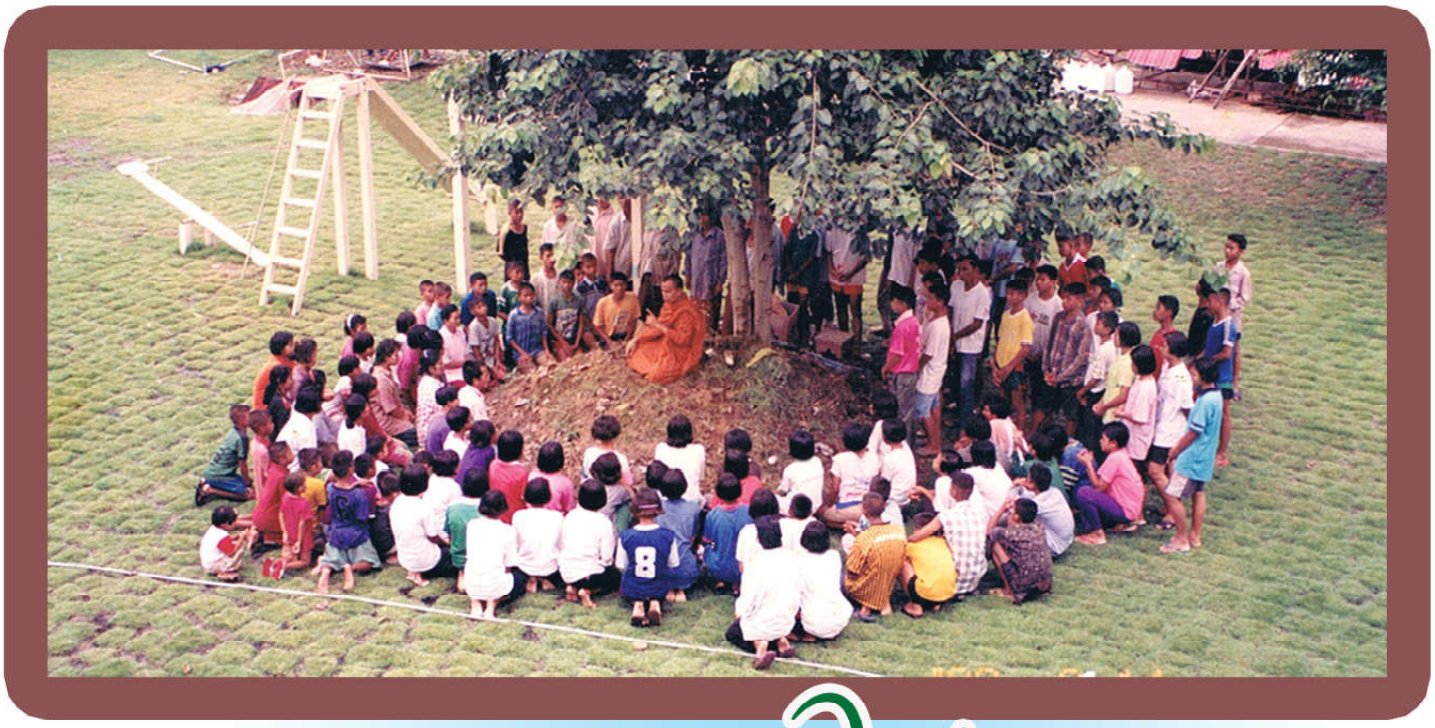

“...รัฐมนตรีก็ซวนเซไปเหมือนกัน เกี่ยวกับเรื่องอยากจะโปรโมท... ทุเรียน ให้ดีอยากจะทำให้ขายดิบขายดี...”

แต่อาจจะผิดเวลาผิดวิธีไปบ้าง ก็เห็นใจคนทำงานจะไม่ให้ผิดให้พลาดเลย เขาบอกคนไม่มีผิดเลย คือ คนไม่ค่อยได้ทำอะไรเลย นั้นคนทำต้องมีบ้าง ก็รู้จักคำว่า “ให้อภัย”

ทางรัฐบาลฝ่ายรัฐมนตรีก็รีบ “**ขอโทษ ! ไว** ๆ” ประชาชนไทยก็รีบให้อภัย เร็ว ๆ เปลวไฟนรก ก็จะไม่ได้เผาอกเอาใจกันทุกฝ่าย เจริญพร.

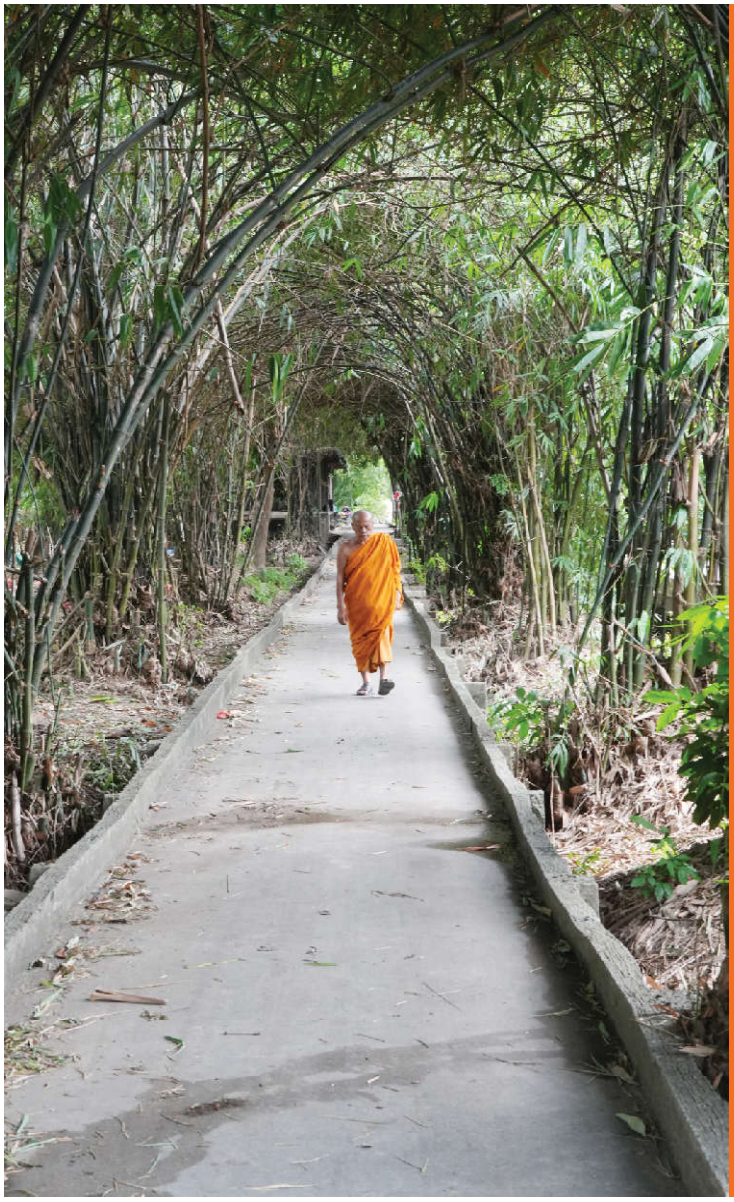
ทำไมถึง "บวชไม่สึก?" ตอน ๒๔

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

นับวัน "**ความคิด...อยากสึก**" มันแทบจะหายไป เพราะว่ายิ่งบวชนานยิ่งสัมผัสกับเหตุการณ์ ต่าง ๆ แล้วเรารู้สึกการบวช สร้างความคุ้มครองชีวิตเรา ไม่ไปถูกล็อกด้วยเรื่องนั้นเรื่องนี้

โดยเฉพาะเรื่อง **กิน กาม เกียรติ** คนทั่วไปก็มักจะโดนไอ้เรื่องนี้แหละ ซึ่งเดี๋ยวนี้ เรารู้จักเลือกกินได้มากขึ้น ยิ่งมาป่วยมาเจ็บ ก็ยังรู้จัก "**มัชฌิมา**" หรือ **ทางสายกลาง ไม่กินเกิน** ไม่กินสิ่งที่มันไม่ถูกต้องกับสุขภาพอนามัย เมื่อก่อนนี้กินมั่วกินไม่เลือก ชอบหวานจัด เค็มจัด มันจัด ก็ทำให้สุขภาพวิบัติไปไม่ใช่น้อย ถ้าไม่ได้บวชก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า **จะโง่ไปกินเหล้ากินยาอะไรกับเขาหรือเปล่า**

แต่ตอนนี้ภูมิใจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า **ฉลาดได้เด็ดขาดในชาตินี้ เพราะได้บวช จะไม่โง่ไปกินอะไรที่มันเป็นพิษเป็นภัยต่อชีวิตจิตใจอย่างเต็มร้อย**

“สะอาด”
กิน
เรื่องสะอาด
นี่นะก็เห็นชัดนะ
พระไม่กินยา
ไม่สูบบุหรี่
ไม่กินเหล้า
ไม่เป็น
ไอ้ขี้เหล้าขี้ยา
ก็สะอาด”

มันค่อนข้างจะได้ผลมาจากบวช นี่มาศึกษาตามที่พระพุทธเจ้า ท่านฉันมื้อเดียว ทำไมท่านอยู่ได้ เสวยมื้อเดียวก็อยู่ได้ เราก็อยากจะทดลอง อยากจะทำ ก็ได้ลองทำไปดู ปรากฏว่า **ชอบใจ พอใจมากกว่า** คำว่า **“บวชแล้วรู้จักเลือกกิน”**

“ยิ่งกาม” นี่โอโห...รู้สึก ! ได้ว่า ถ้าไม่ได้บวช ไอ้ความใฝ่ต่ำ ไอ้ความที่จะต้องมีหึงหวง แย่งคนนั้นแย่งคนนี้กัน อารมณ์นึกอยากจะแย่งผู้หญิงกับใคร มันแทบจะหายไป เพราะการมาฝึกใจ ว่าไม่ให้มันดำริไปในเรื่องกาม ไม่ให้ดำริไปในเรื่องใฝ่ต่ำ ห้ามไป ฝึกห้ามไป ฝึกห้ามไป ปรากฏว่า **จิตใจเราไม่ได้ถูกล็อกด้วยอาการที่เรียกว่า กระสันกำหนัดใฝ่ต่ำแบบบ้าคลั่ง มานั่งดูเขา สามีภรรยาเขาทะเลาะเบาะแว้งตีกัน จนตายข้างหนึ่งติดคุกข้างหนึ่ง เราสบาย !**

เรื่องนี้ไม่ต้องมารบกวนใจเรา มันก็ยิ่งทำให้ใจเรา อยากจะอยู่ในผ้าเหลืองต่อไปแน่นอน จึงไม่คิดสึก

“เกียรติ” เห็นเขาได้เกียรติกัน ได้เลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง เลื่อนยศ เลื่อนตำแหน่ง แล้วก็มีการแย่ง แล้วก็มีการทุกข์ ทุกข์ว่า...ถูกไม่เลื่อน

เห็นนักการมงการเมือง ก็ไม่ได้เป็นนั่นไม่ได้เป็นนี่ กลับอยู่ไม่สุข เป็นทุกข์ แต่เราตรงกันข้าม ไม่ได้เป็นอะไรยิ่งสบายใจ

แม้กระทั่งได้เป็นเกี่ยวกับเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์ทางพระ ก็สบายใจ เพราะว่า เราไม่อยากให้ชีวิตเราถูกล็อกด้วย **๓ ก. กิน กาม เกียรติ**

ชีวิตเราอยากจะหมุนมาหา ๓ ส.

“สะอาด” กินเรื่องสะอาด นี่นะก็เห็นชัดนะ พระไม่กินยา ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้า ไม่เป็นไอ้ขี้เหล้าขี้ยา ก็สะอาด

ส่วนสงบแน่นอน ไม่ได้ตีหัวหมาด่าแม่เจ๊ก ไม่เกิดอารมณ์บ้าคลั่งอย่างเป็นข่าวที่ว่า **ทุบตีกัน**

ตีเณรตีอะไรกัน โอ๊ะ มีเรื่องแย่ที่สุดก็คือ....**ไม่น่าจะเกิดก็เกิด**

ตกลงว่า **“ไม่สึกดีกว่า...แน่นอน !”** เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

ข่าวเท็จ ! ไม่เป็นทุกข์กับเรื่องข่าว

สะเก็ดข่าวที่แย่หน่อย ตั้งแต่ตั้งวัดมา บวชมาก็ไม่เคยทำให้วัดเสื่อมเสีย เสียหาย แต่มีเรื่องหนึ่งมีเพจ ๆ หนึ่งลงว่า **พระตีเณรที่วัดสวนแก้ว** ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี

แหม ! ก็นึกในใจไว้...

เขาทำเราเพื่ออะไร ?

เขาทำวัดเราเพื่ออะไร ?

แต่เอาล่ะเรา ก็ไม่ควรจะไปยึด เป็นทุกข์ว่า วัดเรา เพราะเราไม่ได้ทำผิดอย่างนั้น มันจะไปลงยังไงก็ไม่รู้

แต่ว่าตั้งแต่ตั้งวัดมา...ที่วัดจะโดนข่าวใส่ร้ายป้ายสีแบบนี้ มันเป็นสะเก็ดข่าวที่สะกิดใจมาก

แต่...ก็ให้ทางบ้านเมืองกฎหมายเขาบอก...จะไปแจ้งความอะไรลงบันทึก....อะไรก็ว่าไป **แต่เราต้องไม่เป็นทุกข์กับเรื่องข่าว**

เดี๋ยวนี้ข่าวโคมลอยข่าวเท็จข่าวปั้น มันยังไงต้องรู้จักคำว่า....

ข่าวเท็จ ! เฟคนิวส์

ข่าวเฟคนิวส์ นี่นับวันจะมากขึ้นตามที่หลวงพ่อพุทธทาสพูดไว้ไม่มีผิด

“โลกจะวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี ซึ่งจะนำไปสู่ความวินาศนาการทางศีลธรรม”

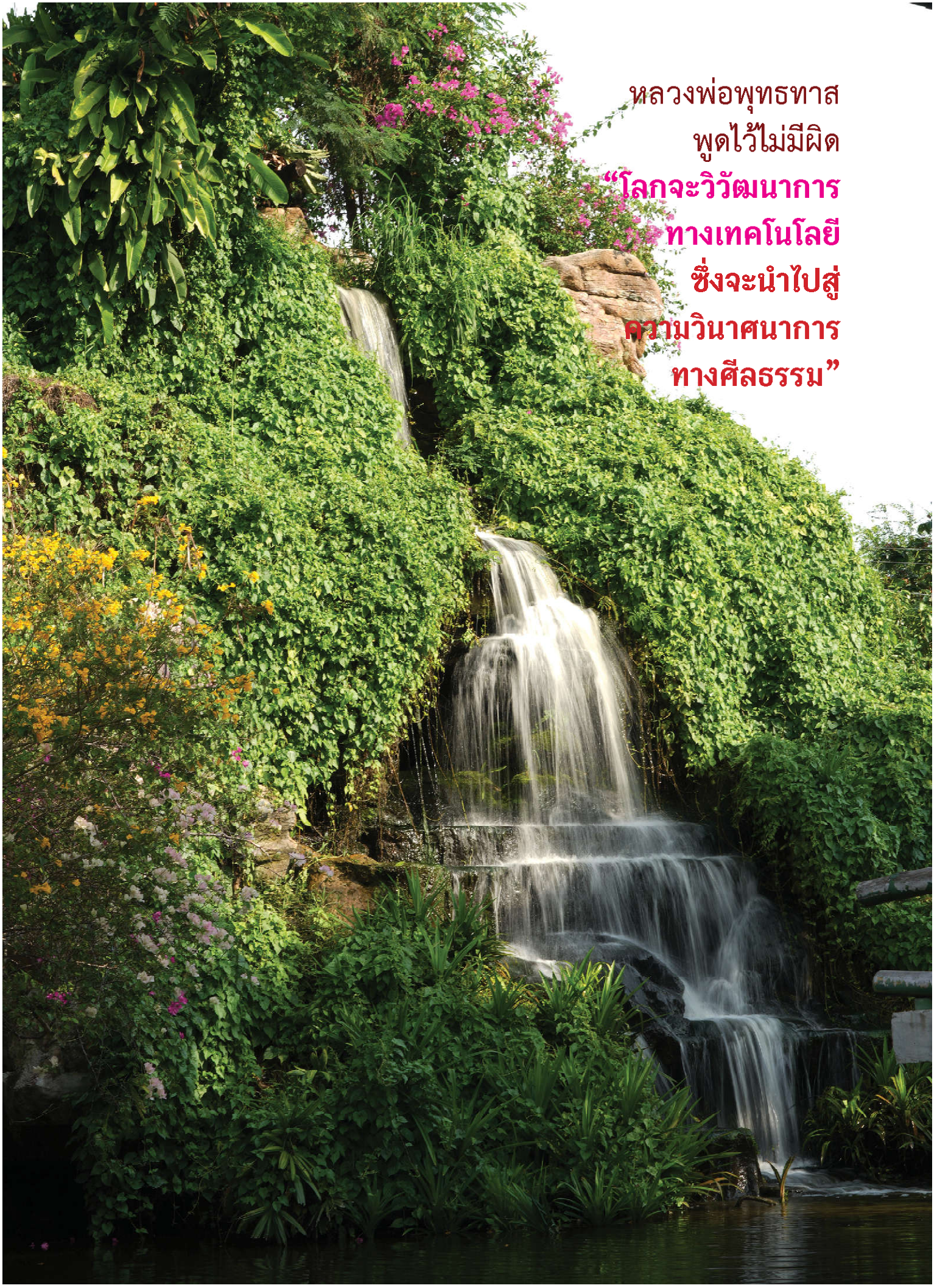
นี่ดูสิ ! เขาไร้ศีลธรรมมากที่ว่า วัดเราไม่ได้ตี แต่เขาลงว่า “**ตี**” เราไม่ได้ทำร้ายว่า “**ทำร้าย**”

“**เฟคนิวส์**” ข่าวแบบนี้ต่อไปนี้ ใครจะดูข่าวฟังข่าว...บางคนก็รีบเลยพอเห็นข่าวแบบนี้ เฟคนิวส์ปั๊บ ! โทรมาด่าวัด ด่าพระหาว่า ใจร้ายใจดำ

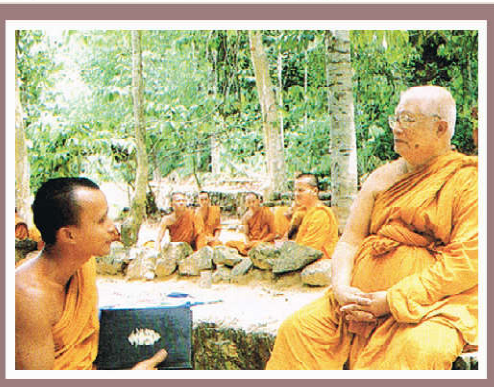
เอ้า...ยังไง ! อยู่โลกปัจจุบันนี้ มันเจริญทางเทคโนโลยี

ก็ต้องให้เจริญศีล เจริญธรรมสู้กับมันต่อไป เจริญพร.

หลวงพ่อพุทธทาส
พูดไว้ไม่มีผิด
“โลกจะวิวัฒนาการ
ทางเทคโนโลยี
ซึ่งจะนำไปสู่
ความวินาศนาการ
ทางศีลธรรม”

สะเก็ดธรรม

จากสวนโมกข์ ถึงสวนแก้ว

โดย...พุทธทาส

ชีวิต ๔ ขั้น
ตามหลักมนูธรรมศาสตร์

ชีวิต ๔ ขั้น

ขั้นที่ ๑ เป็นเด็ก ๆ รุ่นหนุ่ม รุ่นสาว ระดับที่กำลังเป็นรุ่นหนุ่ม รุ่นสาวก็เรียกว่า "ระดับพรหมจารี" พรหมจารีนี้คือ ประพฤติอย่างพรหม คือ ประพฤติระเบียบวินัยเคร่งครัดมาก เกี่ยวกับการศึกษาการเล่าเรียน การเป็นการอยู่ ศึกษากันเต็มที่ ปฏิบัติกันเต็มที่ นี้เรียกว่า พรหมจารีขั้นหนึ่ง

ขั้นที่ ๒ เรียกว่า ระดับคฤหัสถ์ ก็ให้บริโภคผลของการงาน ระบุคำว่า "กาม" ลงไปเลย ให้บริโภคกาม ให้แสวงหา กระทั่งทำหน้าที่เป็นบิดามารดา เป็นผู้รู้รสหรือชิมหมดในความเป็นคฤหัสถ์ นับตั้งแต่

การบริโภคกาม และการเป็นบิดามารดาที่ดี มันเป็นการศึกษาที่ผิดจากระดับพรหมจารีมาก เขาให้ถือว่าเป็นการศึกษาทั้งนั้น การที่เราประกอบอาชีพได้ทรัพย์ได้อำนาจมา บริโภคกาม มีลูกมีหลาน มีอะไร นี้เป็นการศึกษาระดับหนึ่งชั้นหนึ่ง ทีนี้อายุก็เข้าไปขนาด ๔๐-๕๐ อะไรอย่างนี้

ขั้นที่ ๓ พออายุขนาด ๕๐-๖๐ อะไรอย่างนี้ก็เลื่อนชั้น เป็นระดับ**วนปรัสถ์** วนปรัสถ์นี้ตามตัวหนังสือ แปลว่า **อยู่ป่า** เราก็เคยเข้าใจผิดว่าต้องออกไปอยู่ป่า แต่ขอให้ไปดูให้ทั่วมนูธรรมศาสตร์ คำว่า วนปรัสถ์นี้ อธิบายไม่หมายเฉพาะไปอยู่ป่า จะอยู่ป่าก็ได้ จะออกไปอยู่ป่าก็ได้ คงอยู่ในบ้านเรือนนี้ก็ได้วนปรัสถ์นี่ แต่ว่าต้องกลายเป็นคนเก็บตัว คือ เรื่องเงิน เรื่องทอง เรื่องลูก เรื่องเมีย นั้นสลัดไปแล้ว เหมือนอย่างที่คนแก่ ๆ สลัดเรื่องนี้ไปเล่นกล้วยไม้ เล่นอะไรอย่างนี้ นี่คุณเพรียง (คุณเพรียง หมายถึงอุบาสกคนหนึ่ง-ผู้รวบรวม) เข้าใจดี อย่างที่เล่นของเล่น เล่นกล้วยไม้อะไรนี้ แต่นี่เขาไม่ได้เล่นอย่างนั้น ให้สลัดสิ่งเหล่านั้น เก็บตัวอยู่ในลักษณะที่ศึกษาชีวิตด้านใน กลายเป็นนักศึกษา

สูงขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง นี้คือศึกษาคนเดียว มันเหมือนกับอยู่ป่า ตัดความสัมพันธ์ ตัดอะไรมากที่สุด แล้วมองดูชีวิตในด้านใน **เงินคืออะไร ? ลูกเมียคืออะไร ? เกียรติยศชื่อเสียงคืออะไร ? เรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเกียรติคืออะไร ? สังคมคืออะไร ?** เก็บตัวอุดหูอุดตาต่อเรื่องอื่น ๆ ศึกษาแต่เรื่องนี้ มันเป็นภายในมากที่สุด นี้เป็นวนปรัสถ์

ขั้นที่ ๔ นี้ ถ้าอยู่ไปได้อีก และผ่านขั้น ๓ ไปได้ถึงขั้นสุดท้าย เรียกว่า **"ระดับสันยาส หรือสันยาสี"** สันยาสนี้ คือจัดการแจกจ่ายความรู้ที่ค้นได้อย่างลึกซึ้งนั้นเป็นผู้ทำทางวิญญาณไปเลย ในระยะสันยาสนี้ นั้นเป็นคนแก่อายุ ๘๐-๙๐ อะไรก็ตามใจ นั่งทำตัวเป็นแสงสว่างแก่คนทุกคน ทุกชนิด ทุกประเภท ทุกระดับ นี่ฟังทบทวนดูให้ดี :-

ระดับที่ ๑ เป็นพรหมจารี เป็นเด็กเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็ต้องทำเคร่งครัดที่สุด อย่างวิธีการศึกษาของเด็กหนุ่มเด็กสาว ตลอดจนศีลวัตรต่าง ๆ ด้วย ถือศีล ถือวัตรกันอย่างเคร่งครัด เรื่องเกี่ยวกับเพศอะไรนี้เคร่งครัดมาก ไม่ปล่อยเลย

ระดับที่ ๒ เป็นคฤหัสถ์ นี่ถึงจะปล่อยเป็นเรื่องระหว่างเพศ เรื่องการงาน เรื่องอาชีพ เรื่องเป็นบิดามารดาขึ้นมาเลย คำว่า **คฤหัสถ์** ก็แปลว่า **ผู้อยู่เรือน**

"มองดูชีวิตในด้านใน
เงินคืออะไร ?
ลูกเมียคืออะไร ?
เกียรติยศชื่อเสียงคืออะไร ?
เรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเกียรติคืออะไร ?
สังคมคืออะไร ?"

ระดับที่ ๓ เป็นวนปรัสถ์ อายุนั้นไม่แน่จะเป็น ๖๐-๗๐ ไปก็สุดแท้เถอะ เรื่องทางเพศจืดแล้ว มันจืดไปเองด้วย เขาจึงจะเป็นผู้อยู่ป่าเป็นวนปรัสถ์ ถ้าพอใจก็ออกไปอยู่หิมาลัย เป็นฤาษีชีไพรไปเลยก็ได้ ถ้าไม่ประสงค์อย่างนั้นจะอยู่ที่บ้านก็ได้ แต่ว่าเปลี่ยนชีวิต เช่น ไปอยู่ตามกอไผ่มุมบ้าน ปลูกกะต๊อบอยู่อะไรอย่างนี้ ลูกหลานไม่เกี่ยวแล้ว ตอนนี้เป็นวนปรัสถ์ จิตใจหวนระลึกไปแต่ในภายในแต่เรื่องหนหลังทั้งนั้น จนแตกฉานในสิ่งที่เรียกว่าชีวิต ถ้าไปอยู่ป่าอยู่ดงเลย ก็ไปทำอย่างเดียวกัน

ระดับที่ ๔ สันยาสี นี้ เป็นสังคมอีกครั้ง กลับมาในฐานะผู้ส่องตะเกียงให้แสงสว่างทางชีวิตแก่ผู้ที่จะไปติดต่อ แล้วแต่จะเป็นใคร เด็กเล็ก ๆ ก็ได้ ไปถามเรื่องอะไร ๆ จะได้รับคำตอบที่มีประโยชน์ที่สุด คนหนุ่มสาวจะไปถามอะไรก็ได้รับคำตอบที่มีประโยชน์ที่สุด หรือคนแก่คนเฒ่าด้วยกันจะไปศึกษาหาหรืออะไรกัน นั้นก็เป็นเรื่องสว่างไสวที่สุด เรียกได้ว่า **เป็นผู้นำทางวิญญาณได้แล้ว** ถ้าไปอยู่ป่าเป็นฤาษีมุนี ทีนี้ตอนนี้ต้องกลับมาแล้ว ต้องกลับมาอยู่ตามหมู่บ้าน เที่ยวไปตามหมู่บ้าน อยู่ตามตำบล ที่จะให้ประชาชนติดต่อด้วยได้ แต่ไม่ได้เอาอะไร ไม่มีอะไร นอกจากให้คำตอบที่ดีแก่ปัญหาทุกอย่างนี้

ถ้าว่ามนุษย์คนหนึ่งเกิดมาไม่ครบ ๔ อย่างดังกล่าวมานี้ ก็เรียกว่า ไม่ใช่มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบของมนุษย์

ทีนี้ คุณลองสังเกตดูเถอะ มนุษย์เดี๋ยวนี้เป็นอย่างไร ๆ ยิ่งมนุษย์ที่นิยมกันว่าเจริญแล้ว เช่น พวกฝรั่ง เป็นต้น ไม่มีทางที่จะปรับกันได้กับระดับทั้ง ๔ นี้เลย มักบ้ากิน บ้ากาม บ้าเกียรติ จนแก่เฒ่าเข้าโลงไป แล้วเมื่อเป็นเด็ก ๆ ก็ไม่อยู่ในระเบียบวินัยที่ดี ก็เพราะเขาเปิดประชาธิปไตยมาตั้งแต่แรก เรื่องระหว่างเพศ เดี๋ยวนี้ไม่มีศีลธรรม ไม่มีระเบียบอะไรที่จะต้องเคร่งครัด ถือเป็นเรื่องธรรมดาเปิดให้เด็ก ๆ ฟรีเต็มที่ แม้เป็นพ่อบ้านแม่เรือนแล้ว ก็ยังคิดแต่จะสนุกสนานเอร็ดอร่อย ฟุ้งซ่านเหมือนกับเด็ก ๆ ก็ยังมัวเมาอย่างนี้ จนถึงขั้นที่ควรจะเป็น

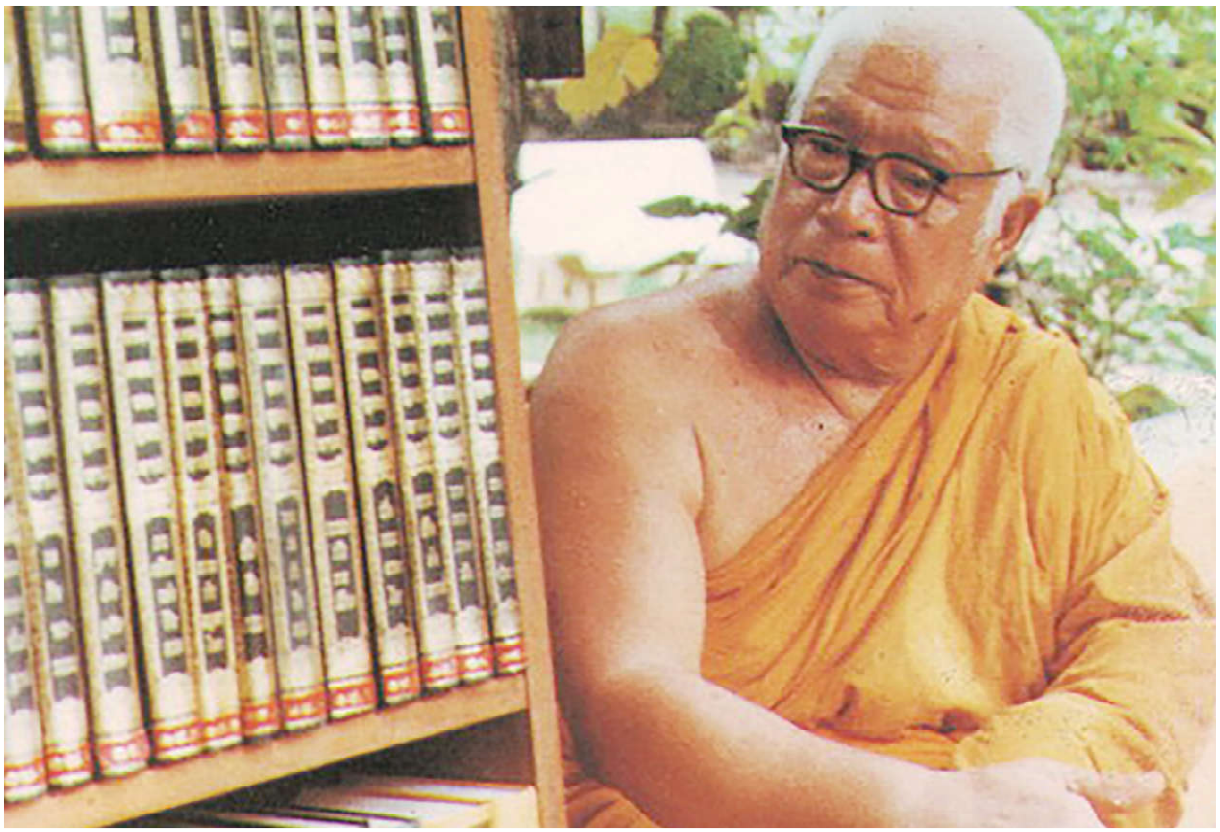
วนปรัสถ์กันก็ไม่ได้เป็น ครั้นควรจะเป็นสันยาสีเที่ยวส่องตะเกียงให้ผู้อื่นนั้น ก็เหลวหมดเลย

นี่มนุษย์เลวลงอย่างน่าใจหายถึงขนาดนี้ ฉะนั้น **มนุษย์ในโลกสมัยนี้มันปรับกันไม่ได้กับชีวิต ๔ ขั้นของมนูธรรมศาสตร์** ฉะนั้น จึงไม่แปลกที่มนุษย์สมัยนี้เข้าใจพุทธศาสนาไม่ได้ เข้าใจธรรมหรือฮินดูธรรมอันสูงสุดอะไรไม่ได้ มันไม่แปลก ถ้าเป็นอย่างครั้งพุทธกาลนั้น เขาอยู่ในระดับระบอบนี้กันทั้งหมด จึงง่ายที่คนจะเป็นพระอรหันต์หรืออะไรได้ง่ายมาก พอมาถึงสมัยนี้ยากที่คนจะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้ ชีวิตมันเปลี่ยนเป็นสัตว์ที่จะกลับจนตลอดชีวิตไป ไม่มีพรหมจารี ไม่มีคฤหัสถ์ ไม่มีวนปรัสถ์ ไม่เหมือนระบอบชีวิตอย่างครั้งพุทธกาล ซึ่งเหลืออยู่มาแต่เดิม แต่ก่อนโน้นเขาก็มีหลักอย่างนั้นกันมาแล้ว คือว่าตั้งแต่มีมนูธรรมศาสตร์ แล้วจะกี่ปีกี่พันปีก็ตามใจ ถ้าถือตามมนูธรรมศาสตร์ ก็ต้องมีชีวิตอย่างนี้ ทั้งพวกผู้พิพากษาตุลาการนี้ ต้องเป็นพวกที่ผ่านวนปรัสถ์มาแล้วทั้งนั้น

“...มนุษย์เลวลงอย่างน่าใจหายถึงขนาดนี้ ฉะนั้น มนุษย์ในโลกสมัยนี้มันปรับกันไม่ได้กับชีวิต ๔ ขั้น ของมนูธรรมศาสตร์...”

คิดดูเถิด เดี๋ยวนี้เราเอาเด็ก ๆ มาเป็นตุลาการอย่างนี้ จะฉลาดหรือจะสูง หรือจะลึกซึ้ง หรือจะเห็นแก่ผู้อื่นได้อย่างไร เด็ก ๆ ที่ยังเห็นแก่เกียรติ แก่กาม แก่กินอะไรอย่างนี้ ย่อมไปไม่รอด มนุษย์สมัยนี้ จึงไปไม่รอดนี้ไม่ใช่ว่าเฉพาะประเทศไทย ว่าทีเดียวทั้งโลกเลย ระบบชีวิต ๔ นี้มีไม่ได้เสียแล้ว ในฐานะเป็นวัฒนธรรมประจำมนุษย์ จะมีได้แต่เฉพาะคนบางคน หมื่นคนแสนคนจะมีสมัครเป็นอย่างนี้สักคนหนึ่ง ที่ว่ามีนั้น **ก็คงจะมีไม่ใช่ไม่มีในโลกเวลานี้ แสนคนล้านคนจะมีคนสมัครดำเนินชีวิตในระบบ ๔ ขั้นตามมนูธรรมศาสตร์นี้สักคนหนึ่ง.**

ที่มา : ธรรมโฆษณ์ของพุทธทาส เรื่องธรรมปาฏิโมกข์, ลำดับที่ ๓๑ บนแถบพื้นสีน้ำเงิน, เรื่องที่ ๕ ภูมิต่าง ๆ และแนวครองชีวิต. บรรยายวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๑๐, หน้า ๑๗๔-๑๗๘.

ใคร่ครวญในธรรม

"ธรรม ๓ รส"

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญธรรมท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายเรามาศึกษาแบบหลากหลายเรื่องดูบ้างจะเป็นไร ! **"ใคร่ครวญในธรรม ๓ รส"**

เรื่องแรกต้นเหตุพุทธบัญญัติ อาบัติปาราชิก ข้อที่ ๒ ตอนขยายความเหตุการณ์นี้ มีความเป็นมาว่า ครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เขาคิชกูฏ เมืองราชคฤห์ ณ บัดนั้น มีภิกษุจำนวนมากเป็นเพื่อนกัน ได้จัดแจงทำกุฏิหญ้าเพื่อจำพรรษาชั่วคราว ครั้งนั้นมีภิกษุชื่อธนิยะ ซึ่งเคยเป็นลูกช่างปั้นหม้อดิน ได้ทำกุฏิไม้และหญ้าเป็นที่พึ่งพาอาศัย ในครั้งนั้นภิกษุรูปอื่น พอออกพรรษาแล้วเขารื้อไม้และหญ้าออกเก็บไว้เป็นกอง ๆ แล้วเดินทางไปสู่ที่ต่าง ๆ ตามอัธยาศัย

ส่วนภิกษุธนิยะมีความพอใจยังอยู่ที่เดิมต่อไปอีกประมาณนั้น ปรากฏว่า อยู่มาวันหนึ่งท่านได้ออกไปบิณฑบาตที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งห่างไกลพอสมควร พอกลับมาที่อยู่ของตนปรากฏว่า มีคนมาเก็บเอาหญ้าและไม้ไปทำฟืน ทั้งยังรื้อกุฏิของท่านไปด้วย พระธนิยะไม่มีที่อยู่อาศัย จึงต้องสร้างขึ้นมาใหม่และอยู่ที่นี่เรื่อยมา

ระยะต่อมาท่านไปทำภาระกิจ ๒-๓ วัน ปรากฏว่าถูกรื้อกุฏิอีกเป็นเช่นนี้ถึง ๓ ครั้งด้วยกัน เมื่อถูกรุกรานแบบนี้ จึงคิดสร้างกุฏิดินเพื่อแก้ปัญหาคนขโมย เนื่องจากท่านเป็นผู้ชำนาญงานฝีมือนี้อยู่แล้ว คือ อดีตเป็นช่างปั้นหม้อดิน ท่านจัดแจงเอาดินเหลวมาขยำ ผสมขี้วัวและทำเป็นกุฏิดินล้วน ๆ กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลานานพอสมควร

“ภิกษุจะถือสิทธิ์ไปเอาของที่มิได้ปวารณาอย่างชัดเจนไม่สมควร”

กุฏิสวยงามมาก มีสีแดงดุจแมลงเต่าทอง ด้วยเหตุนี้ทำให้ท่านมีความภาคภูมิใจที่สร้างได้สวย จนชื่อเสียงโด่งดังไปหลายแคว้นแดนไกล มหาชนทั้งหลายต่างมุ่งหมายมาชมมิได้ขาด

พระพุทธเจ้าทรงทราบเรื่องนี้เห็นไม่ดีไม่งามในความเป็นสมณะ ทรงเรียกพระธนิยะมาไต่สวนทวนความจนแจ่มแจ้งแล้ว พระธนิยะยอมรับผิด พระองค์ตรัสสั่งให้ทุบทำลายเสีย เพื่อมิให้ภิกษุรุ่นหลังเอาเยี่ยงอย่าง เพราะการขุดดินทำให้สัตว์ตายและทรงบัญญัติที่สิกขาบท ห้ามทำกุฏิดินในลักษณะนี้

ปรากฏว่า เหตุการณ์นี้ยังไม่สิ้นสุด พระธนิยะเกิดเดือดร้อนที่อยู่อาศัยอีกครั้งหนึ่ง จึงได้เข้าไปหาคนที่เฝ้าโรงเก็บไม้ของพระราชา คือของหลวง และเล่าเรื่องให้ฟังจนเข้าใจ ด้วยเหตุนี้ จึงมาขอไม้จากท่านเพื่อทำที่อยู่อาศัย คนเฝ้าโรงเก็บไม้ของหลวง บอกว่า **“ให้ไม่ได้”** ตนไม่มีสิทธิ์จะให้ใครได้เพราะเป็นไม้ของพระราชาทรงหวงแหนมาก เป็นไม้เนื้อดีชนิดพิเศษ นอกเสียจาก พระราชาทรงอนุญาตเท่านั้นถึงจะให้ได้

พระธนิยะพูดว่า “พระราชาอนุญาตให้ตั้งนานแล้วยังไม่ทราบอีกหรือ”

คนเฝ้าดูแลไม้หลงเชื่อคิดว่า ภิกษุรูปนี้คงไม่มุสา จึงชี้แนะให้ไม้นี้ไปเพื่อสร้างกุฏิตามความเหมาะสมเท่าที่จำเป็น

ระยะต่อมา เมื่ออำมาตย์ผู้ใหญ่มาตรวจไม้พบว่า **ไม้ได้หายไปหลายรายการ จึงสอบสวนทวนความ จึงได้ล่วงรู้ว่าพระธนิยะมาเอาไป แล้วจึงนำความนี้ไปกราบทูลพระเจ้าพิมพิสาร**

ต่อมาเมื่อพระเจ้าพิมพิสารทรงทราบ จึงมีรับสั่งให้นำตัวคนเฝ้าโรงไม้เข้าเฝ้า ถือว่าความผิดขั้นรุนแรง จึงถูกมัดตัวนำไป ฝ่ายพระธนิยะ เมื่อทราบข่าวว่า คนเฝ้าโรงไม้ถูกมัดตัวนำไป เช่นนั้นรู้สึกตกใจมาก จึงเดินทางตามไป ระยะถัดมา

ณ พระราชวังของพระเจ้าพิมพิสาร พระองค์นมัสการพระธนิยะแล้ว พระเจ้า-พิมพิสารตรัสว่า **“ข้าพเจ้าเป็นพระราชามีภารกิจมากอาจเคยบอกถวายที่ไหนหรืออย่างไรรำลึกไม่ได้ ขอพระคุณเจ้าได้บอก”**

พระธนิยะพูดว่า “พระองค์พอจะระลึกได้หรือไม่ ตอนที่วันอภิเษกเสวยราชสมบัติครั้งนั้นพระองค์กล่าวท่ามกลางมหาชนว่า **“หญ้า ไม้ และน้ำเป็นของคลังหลวง ข้าพเจ้าขอน้อมถวายแด่สมณะ ชี พราหมณ์ทั้งหลาย มีสิทธิ์นำไปใช้ได้ตามสมควร เพื่อยังอัตภาพนี้ มหาบพิธระลึกได้หรือไม่”**

พระเจ้าพิมพิสาร : “อ๋อ ระลึกได้แล้วที่ตรัสเช่นนั้นหมายถึงถวายให้สำหรับนักบวชสมณพราหมณ์ที่ประพฤติพรหมจรรย์ผู้มีศีลอันงดงามและมีความละอายต่ออกุศลทุกประการ

พระเจ้าพิมพิสารตรัสต่อไปว่า “เอาเถอะไหน ๆ พระคุณเจ้าก็ได้เอาไม้ไปแล้ว เราเห็นว่า ท่านเป็นภิกษุ เราไม่เอาผิด ขอให้พระคุณเจ้าจงปฏิบัติธรรมให้สุจริตเถิด ต่อไปไม่สมควรกระทำเช่นนี้อีก” ส่วนคนเฝ้าโรงไม้พระองค์ให้ปล่อยตัวไป ถือว่าพ้นความผิด

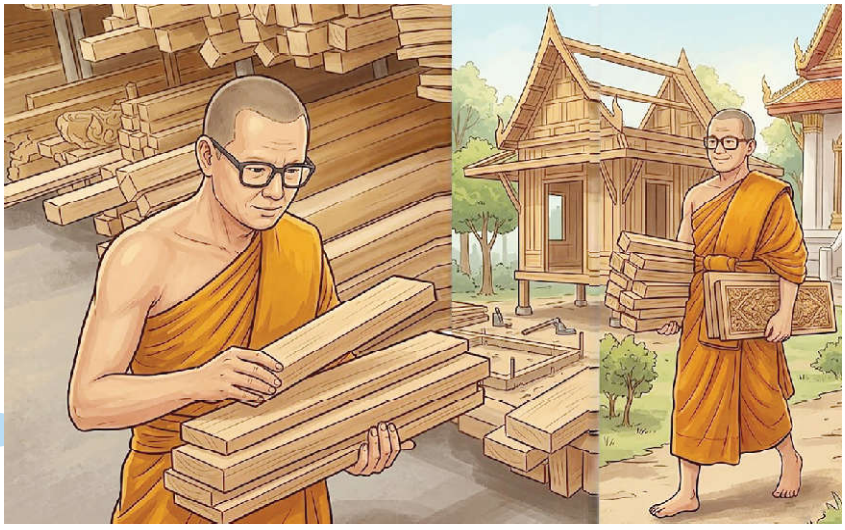
นี่แหละท่านทั้งหลาย เป็นที่มาของพุทธบัญญัติสิกขาบทนี้

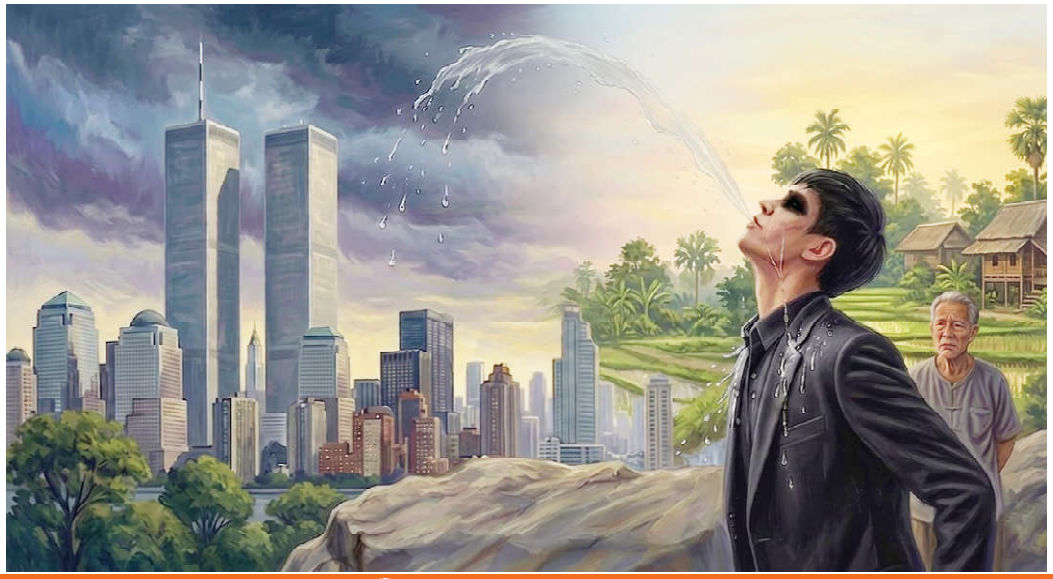
“ภิกษุเอาของที่เจ้าของมิได้ให้ มีค่าเกินห้ามาสกต้องอาบัติปาราชิก” (ถ้าล่วงละเมิดต้องขาดจากการเป็นภิกษุ)

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ภิกษุจับประเด็นเข้าข้างตนเอง เพื่อได้รับไม้ดั่งที่ต้องการ ซึ่งเป็นไม้ของหลวง แต่แล้วพระราชาทรงยกโทษให้ เพราะเห็นแก่ความเป็นภิกษุ และทรงย้ำไว้ว่า ครั้งต่อไปอย่าทำเช่นนี้ เป็นภิกษุจะถือสิทธิ์ไปเอาของที่มิได้ปวารณาอย่างชัดเจนไม่สมควร

การขโมยปล้นจี้ไม่ดีแน่
การฉ้อราษฎร์บังหลวงหลอกลวงใคร
ผู้ก่อกรรมทำดีมิได้ขาด
แม้นประสงค์สิ่งใดในโลกา
ขอพ่อแม่ลูงป่าอย่าสงสัย
จักนำภัยใส่ตัวชั่วช้า
ย่อมสามารถตัวไกลในโลกหล้า
เทพเทวาเข้าช่วยอำนวยชัย.

แต่งโดย คุณวิฑูรย์ ลิ้มประเสริฐ

ถ่มน้ำลายรดฟ้า

เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นมาแล้ว และอาจจะเกิดอีกต่อไปก็เป็นได้ใครจะรู้ ตราบใดที่มนุษย์เรายังมีความหลงอยู่

เรื่องมีว่า เด็กชายคะนอง ซึ่งเป็นลูกคนเดียวเกิดในตระกูลยากไร้อนาถา พ่อมีอาชีพทำไร่ไถนาเลี้ยงลูกมาตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ส่วนแม่เสียชีวิตตั้งแต่เด็กชายคะนองยังเล็กอยู่ พ่ออุตส่าห์เลี้ยงดูเอาใจใส่ทุกอย่างตามฐานะของตน ตอนที่ลูกเรียนชั้นประถม ผลการเรียนได้ที่หนึ่งทุกชั้น พ่อภาคภูมิใจมากที่ลูกเรียนเก่งอย่างนี้ และคิดว่าอนาคตลูกคนนี้คงจะได้ดีมีชีวิตที่รุ่งเรืองต่อไป

ส่วนพ่อถึงแม้จะทำงานหนักตรากตรำ ถางไร่ ไถนาตากแดดตากฝน ทนเหนื่อยก็เพื่อลูก ส่วนตัวพ่อเองอดีตไม่ได้เรียนหนังสือเลย แต่ไม่เป็นไร มุ่งทำไร่ไถนาก็พอได้กิน เพราะพ่อเป็นคนไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน มุ่งทำแต่งานจนหน้าดำคร่ำเครียดอยู่กับงานทุกวี่วัน

กล่าวถึงเด็กชายคะนอง เมื่อโตขึ้นมาได้เรียนต่อมัธยมศึกษาตอนต้น และต่อมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการเรียนได้ที่หนึ่ง สอง สาม สลับกันไปอย่างนี้เรื่อยมา ถือว่าเด็กชายคะนองเรียนเก่งมาก ใคร ๆ ก็ชื่นชมยกนิ้วให้ ว่า **ผลการเรียนเยี่ยม**

ครั้นเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว ผลจากการเรียนเก่งและนิสัยดีนี่เอง จึงได้รับทุนการศึกษาไปเรียนต่างประเทศ ผู้เป็นพ่อสุดแสนจะดีใจที่ลูกได้มีโอกาสวาสนาไปเรียนถึงต่างประเทศ คราครั้งนั้นก่อนที่ลูกจะไป ลูกชายได้ก้มกราบเท้าพ่ออย่างเคารพสูงสุด แล้วพ่อพูดขึ้นว่า **“เอ็งไปเรียนเมืองนอก ถ้าเอ็งได้ดีแล้วอย่าลืมพ่อน่ะ พ่ออยู่ตัวคนเดียว”**

ว่าแล้วก็มือลูบหัวลูกชายชื่นชมและพูดให้กำลังใจ พร้อมกับพูดอีกว่า **“เอ็งไปเถอะลูก ขอให้ได้ดีมีความสุข เจริญก้าวหน้าต่อไป”**

นับตั้งแต่ลูกชายไปเรียนที่ต่างประเทศแรก ๆ ก็เขียนจดหมายมาหาพ่อ บอกเล่าความเป็นอยู่ให้พ่อได้รับรู้ (โดยที่ให้คนใกล้ชิดอ่านจดหมายให้ฟัง เพราะพ่ออ่านหนังสือไม่ได้) เนื้อความในจดหมายนั้นบอกว่า ลูกอยู่ดีมีความสุข พ่อไม่ต้องเป็นห่วง เมื่อทราบความจากจดหมาย พ่อก็ดีใจ

พอผ่านไปได้สักระยะหนึ่ง จดหมายถึงพ่อก็ยิ่งห่าง หนึ่งปีถึงจะมีจดหมายมาฉบับเดียวเท่านั้น พ่อคิดว่าลูกคงไม่ว่าง

๑๐ ปี ผ่านไป กระทั่งนายคะนองเรียนจบถึงขั้นปริญญาเอก อันเนื่องจากนายคะนองเป็นคนโชคดี ขณะเรียนอยู่ที่ต่างประเทศ มีผู้ใจบุญสนับสนุนให้ทุนการศึกษา และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ทั้งหมด จึงไม่ลำบากอะไรเลย เมื่อเรียนจบแล้ว หางานให้ทำพร้อม ทั้งยกลูกสาวให้ได้แต่งงานกัน เป็นอันว่า นายคะนองต้องเปลี่ยนศาสนา หันมานับถือศาสนาอื่นโดยปริยาย

เมื่อผ่านพ้นการแต่งงานประมาณ ๒-๓ เดือน นายคะนองถือโอกาสพาแฟนสาวต่างประเทศมาเยี่ยมพ่อที่เมืองไทย ณ บ้านเกิดของตน เมื่อมาถึงจึงเข้าไปกราบพ่อ และแนะนำให้แฟนสาวกราบพ่อ และพูดบอกพ่อว่า

“ผมขอกราบพ่อเป็นครั้งสุดท้าย ต่อไปนี้ผมคงไม่ได้กราบพ่ออีกแล้ว เพราะผมนับถือศาสนาอื่น ถ้าผมยังนับถือศาสนาพุทธป่านนี้ผมคงไม่ได้ดีอย่างนี้ คงต้องทำงานหลายปีกว่าจะใช้หนี้รัฐบาลหมด ณ บัดนี้ ผมจบปริญญาเอก ผมมีงานทำตำแหน่งสูง ผมมีแฟนสาวที่มีหน้ามีตา ทุกสิ่งทุกอย่างเขาช่วยผม ผมต้องกตัญญูกตเวทีต่อเขา”

พ่อจึงพูดด้วยเสียงสั่นเครือพร้อมความน้อยใจว่า **“แล้วพ่อไม่มีบุญคุณกับเอ็งบ้างหรือ”**

นายคะนองพูดว่า **“พ่อมีบุญคุณ แต่น้อยกว่าที่ผมได้รับความอนุเคราะห์จากต่างประเทศ และวันนี้ผมเอาเงินก้อนใหญ่มาชดใช้หนี้ที่พ่อต้องเลี้ยงดูผมมาตั้งแต่เล็ก และส่งเสียให้เล่าเรียนจนจบชั้นมัธยม พ่อรับไว้เถิด ถ้าพ่อใช้อย่างประหยัด ชั่วชีวิตของพ่อก็ใช้ไม่หมดเงินจำนวนมาก”**

ผลปรากฏว่า **พ่อร้องไห้พร้อมกับหันหน้าหนีไม่ยอมรับเงินจากลูกชาย แม้แต่เดียวนิดเดียว**

นายคะนองเมื่อเห็นพ่อร้องไห้และไม่ยอมรับเงินทั้งหมดนี้ ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงต้องเก็บเงินนั้นเข้ากระเป๋าของตน ทำท่าทางงง รู้สึกลำบากใจพอสมควร

แต่มีเหตุว่าจำเป็นต้องรีบเดินทางกลับต่างประเทศในวันรุ่งขึ้น ซึ่งมีงานที่สำคัญมากคอยอยู่ พอถึงเวลาเช้าได้เรียกรถแท็กซี่ให้ไปส่งที่ท่าอากาศยานดอนเมือง

ขณะนั่งรถไปรู้สึกจิตใจมันร้อนรุ่มที่ตนก่อเหตุให้พ่อร้องไห้ จิตใจยิ่งวุ่นวาย ณ บัดนั้น เหตุการณ์ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้นกับรถที่นายคะนองนั่งอยู่ ปรากฏว่า **เกิดอุบัติเหตุโดยรถคันอื่นมาชนตรงที่นายคะนองนั่งอยู่พอดี ด้วยแรงกระแทกที่รถมาเร็วมาก ทำให้แขนของนายคะนองขาดทันที เลือดไหลไม่หยุด มีอาการแน่นิ่งอยู่ ครู่หนึ่งมีคนมาช่วย และรถกู้ภัยมาช่วยปฐมพยาบาล นำส่งโรงพยาบาลด่วน**

ส่วนแฟนสาวของนายคะนองบาดเจ็บต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลหลายวัน ส่วนคนขับรถแท็กซี่มาเสียชีวิตที่โรงพยาบาลในวันต่อมา ปรากฏว่า **นายคะนองต้องนอนรักษาตัวนานถึงสามเดือน มีความรู้สึกว่าเหมือนบาปกรรมตามสนองที่ตนกระทำกับคุณพ่อ พ่อผู้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กเท้าเท่าฝาหอย ทั้งได้อาศัยสิ้นเปลืองปัจจัยมิใช่น้อยที่ท่านทุ่มเททั้งชีวิต ยอมเหน็ดเหนื่อยทุกอย่างเพื่อเราจนได้เรียนจบมัธยมที่เมืองไทย และได้ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ถึงกระนั้นเรามาก่อเหตุต่าง ๆ จนพ่อต้องร้องไห้ เราไม่น่าเลย ๆ มาทำอย่างนี้กับพ่อ มาบัดนี้ต้องแขนขาดอนาถใจจริงหนอ กรรมเวรแท้ ๆ เรา แล้วก็ร้องไห้ ร้องไห้**

ท่านทั้งหลายนี่แหละมาตรงกับคำโบราณที่กล่าวว่า **“ถ่มน้ำลายรดฟ้า”** มาโดนหน้าตนเอง เมื่อคิดได้เช่นนี้ น้ำตาคลอเบ้าตาและสะอึกสะอื้นร้องไห้ ไม่ขอกลับไปต่างประเทศอีกแล้ว ขออยู่กับคุณพ่อดีกว่า ในที่สุดนายคะนองต้องมีร่างกายพิการและเป็นคนแขนขาด ทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้น ต้องมาพึ่งพาอาศัยคุณพ่อเหมือนเดิม **“อนิจจา... หนอชีวิตไม่แน่นอน”**

ส่วนแฟนสาวเมื่อประสบเหตุการณ์อย่างนี้ เห็นว่าเกิดความสูญเสียร้ายแรงถึงขั้นนี้แล้ว ถ้าอยู่ต่อไปไม่เป็นผลดีแน่ จึงตัดสินใจกลับประเทศของตน นี่แหละ ! ชีวิตคนเราไม่เที่ยงแท้แน่นอนอะไรเลย ท่านผู้อ่านทั้งหลาย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า **ผู้ใดก่อกรรมทำความเดือดร้อนต่อพ่อแม่ ด้วยประการใด ๆ ก็แล้วแต่ ผลกรรมนั้นย่อมตามสนอง** พฤติกรรมอย่างนี้ คำโบราณท่านเรียกว่า **“ถ่มน้ำลายรดฟ้า”**

อันสันดานในตัวคนชั่วมาก *ย่อมลำบากด้วยกรรมซ้ำเติมเขา*
สันดานชั่วยิ่งชั่วยิ่งมัวเมา *ยิ่งคลุกเคล้าชั่วนั้นไม่มีคลาย*
เพราะความชั่วที่ทำสิ้นความสุข *มีแต่ทุกข์ตามมาประดาหาย*
จะโศกเศร้าเร่าร้อนไม่ผ่อนคลาย *ทุกข์ใจกายเพราะกรรมที่ทำเอง.*

บทสวดปลงสังขาร

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย บทสวดที่สำคัญที่สุดในงานศพนั่น คือ **บทสวดปลงสังขาร** เริ่มด้วยคำที่ว่า **อนิจจา วะตะ สังขารา อุปปาทะวะยะธัมมิโน อุปปัชชิต์วา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข ฯ**

แปล โดยการขยายความว่า **บรรดาสรรพสิ่งทั้งหลายฝ่ายรูปธรรม และฝ่ายนามธรรมทั้งหลาย มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ และเป็นอนัตตา ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น ถ้าเราหรือใคร ๆ ไม่ไปหยิบ ไม่ไปยก จะไม่เมื่อยมือเลย นี้เป็นต้น**

อุปมาเหมือนเชื้อโรคร้าย ถ้าเราไม่ไปเข้าใกล้โรคนั้นทำอันตรายเราไม่ได้ และเปรียบเทียบเหมือนไฟกำลังลุกไหม้อยู่อย่างรุนแรง ถ้าเราไม่ไปเข้าใกล้ก็ไม่ร้อนอะไรเลย ฉันนั้น ท่านทั้งหลาย กาย ใจ ส่วนสิ่งใด ๆ ก็ปลอดภัยทั้งหมด เรียกว่า **“ปลง”**

ปลง ปลงเป็นดีที่สุด (ความหมายในส่วนสำคัญคืออย่างนี้)

ความหมายในตอนท้ายของบทที่ว่า **เตสัง วูปะสะโม สุโข** คำนี้แปล ขยายความให้เป็นบุคลาธิษฐานเพื่อความเข้าใจได้ง่าย ๆ เช่น วัยเด็กเล็ก ๆ นั่งเล่นกองทรายอยู่ก่อเป็นรูปบ้านบ้าง ก่อเป็นรูปรถบ้าง ก่อเป็นต้นไม้บ้าง เป็นรูปขนมต่าง ๆ บ้าง เขาเป็นเด็กที่มีญาณปัญญาแนวทางธรรมขั้นสูง (เคยสั่งสมมานานในอดีต)

ครั้งนั้นมีเด็กกลุ่มหนึ่งมาแกล้ง ใช้เท้าเขี่ยที่รูปปั้นนั้นเสียหายหมด เด็กที่เป็นเจ้าของไม่ว่าอะไร ไม่โกรธ เพราะถือสาว่าอะไรเป็นของเล่นเท่านั้นเอง ไม่ใช่ของจริง เด็กคนนี้เลยไม่มีความทุกข์ นี่แหละคุณประโยชน์ของพระธรรมล้ำค่าอย่างนี้ท่านทั้งหลาย เพราะไม่ถือสาหาความ นี้เรียกว่า **ปลงได้ทำใจเป็น**

เหตุการณ์ต่อมามีว่า **เด็กวัยโตเรียนระดับชั้นประถม ครั้งนั้นถึงเวลาใกล้สอบ เผอิญเกิดป่วยอาการเป็นไข้หนักนานเกือบครึ่งเดือน พอถึงวันจะเข้าสอบเกิดหาย ๆ และอุตส่าห์ตั้งใจไปสอบทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคงตอบข้อสอบไม่ได้ แต่ได้ทำใจไว้ก่อนแล้วว่าคงสอบไม่ผ่าน**

พอถึงเวลาปิดประกาศผลที่นักเรียนสอบ ปรากฏว่า **สอบตก เด็กคนนี้ไม่เสียใจ เพราะได้เตรียมใจไว้ก่อนแล้ว** (เคยสั่งสมปัญญาทางธรรมทาในอดีต)

ลักษณะอย่างนี้ คือ **“เตสัง วูปะสะโม สุโข” คือ ระงับดับความหวัง-ระงับดับความอยากได้อยู่เป็นสุข คือ รู้จักปลงได้ทำใจเป็น**

เหตุการณ์ต่อมามีว่า เขาอยู่ในวัยหนุ่มเต็มที่แล้ว ช่วงเริ่มมีความรักแรกพบ ในขณะนั้นสภาพชีวิตจิตใจโหยหาแต่คนที่รักตลอดเวลา แต่ก็สนใจด้านพระธรรมไปเป็นคู่ขนานในครั้งนั้น ครั้นต่อมาสาวคู่รักเป็นโรคมะเร็ง กว่าจะรู้อาการก็หนักไปแล้ว พอผ่านไปไม่กี่เดือนเสียชีวิต ทำให้หัวใจเจ้าหนุ่มฉุกคิดได้ว่า โอ้ร่างกายคนเราไม่แน่นอนหนอ

พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่า **ความรักเป็นความร้อน รู้สึกว่า จิตตนเองเร่าร้อนมาก ในขณะนั้น ปรากฏว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นทำให้ใจสว่างโล่ง เลยตัดสินใจ ไม่รักใครอีกแล้วตลอดชีวิต ท่านทั้งหลายนี่แหละอานิสงส์ “เตสัง วูปะสะโม สุโข” ระงับดับความรักความใคร่ได้ อยู่อย่างสงบสุขถาวร นี้ล้ำเลิศประเสริฐกว่า**

เหตุการณ์ต่อมา วัยเริ่มมีคู่ชีวิต ในครั้งนั้นแรก ๆ ก็อยู่ดีมีความสุขตามประสาสามี-ภรรยา เหมือนชาวบ้านทั่วไป พอผ่านไปประมาณ ๓-๔ ปี ฝ่ายเมียแอบคบชู้ จนล่วงรู้ทั่วทั้งหมู่บ้าน

อยู่มาวันหนึ่งฝ่ายผัวไปหากำนัน และเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้กำนันฟัง ด้วยเหตุนี้ต้องการให้ทั้งคู่มาพบกันที่บ้านกำนัน และจะพูดเพื่อตกลงกันให้ชายชู้และเมียไปอยู่กินด้วยกันอย่างเปิดเผยไปเลย ถือว่าเรายกให้ และไม่โกรธ ไม่เอาโทษแต่อย่างใด

นี่ก็ **“เตสัง วูปะสะโม สุโข” เมื่อระงับดับเรื่องราวโดยสันติวิธี** อย่างนี้ได้ **ย่อมมีความสงบสุข** หรือเรียกว่า **ปลงได้ทำใจเป็น**

เหตุการณ์ต่อมา วัยมีลูก เรื่องราวของนาย ก. เขามีลูก ๒ คน ลูกผู้หญิงเป็นคนโต ส่วนลูกผู้ชายเป็นคนที่ ๒ ปรากฏว่า ลูกผู้หญิงนิสัยดีมีความเรียบร้อยทุกอย่างพึ่งพาอาศัยได้

แต่ลูกชายนิสัยไม่เอาถ่าน เรียกว่า นิสัยว่าไม่นอน สอนไม่ฟัง มักชอบซิ่งมอเตอร์ไซค์ ครั้งหนึ่งมีเหตุการณ์ เกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรงถึงขั้นแขนหัก ขาหักอาการเกือบตาย แต่พ่อทำใจได้ว่า มันทำตัวของมันเอง จะไปทุกข์ จะไปโทษมันทำไม เราเลี้ยงได้แต่ร่างกาย นิสัยจิตใจเลี้ยงไม่ได้ **ปลง ปลง** นี่แหละ **“เตสัง วูปะสะโม สุโข” เรียกว่า ทำใจสงบระงับได้ ก็ไม่เป็นทุกข์**

เหตุการณ์ต่อมา มีชายวัยกลางคน เป็นวัยที่มุมานะในการงานทำมาหากินค่อนข้างมาก เขาปลูกมันสำปะหลังจำนวนมาก และผลิตผลในปีนี้ได้ดีมากกว่าทุกครั้ง แต่ปรากฏว่า ราคาตกต่ำมาก เรียกว่า มันจำเป็นต้องขาย ๆ แบบขาดทุน เขาก็ยอมรับว่า **มันเป็นเรื่องธรรมดามีได้บ้าง มีเสียบ้าง ใคร ๆ ก็ต้องเจอะเจอเหมือนกัน ไม่ถือสาหาความอะไร**

นี่ก็คือ **"ปลง"** เขาก็ไม่มีความทุกข์แต่อย่างใด ลักษณะนี้ อย่างนี้ **"เตสัง วูปะสะโม สุโข"** เมื่อสงบระงับด้านจิตใจ ไม่ว่าเรื่องใด ๆ ได้แล้ว ย่อมอยู่เย็นเป็นปรกติสุขอย่างถาวร

เหตุการณ์ต่อมา เรื่องราวมีว่า ท่านผู้นี้เข้าสู่วัยชราภาพแล้ว เรื่องมีว่าเมื่อหลายปีก่อนเดินลงบันไดที่บ้านเกิดสะดุดล้ม ไปกระแทกที่ตาข้างหนึ่งอย่างแรงเกิดอักเสบ ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลนานหลายเดือน แต่อาการไม่ดีขึ้น

ผลปรากฏว่า **สุดท้ายตาบอดไปข้างหนึ่งอย่างถาวร เนื่องจากคุณยายท่านนี้ได้ฟังธรรมะมามาก คิดได้และทำใจได้ว่า คงเป็นผลกรรมของเราถึงเป็นอย่างนี้**

เคยมีคนมาถาม ๆ ว่า **"เห็นคุณยายยิ้มแย้มแจ่มใส สบายใจ คุณยายไม่ทุกข์หรือที่ตาบอด"**

คุณยายตอบว่า **"ตาบอดข้างเดียวยังดีกว่าตาบอด ๒ ข้างลูกหลาน"**

นี่แหละปลงใจได้ทำใจเป็น **"เตสัง วูปะสะโม สุโข"** เมื่อระงับดับเรื่องราวเหล่านี้ได้ และพอใจอย่างนี้ ย่อมมีความสงบ หรือมีความสุขท่านทั้งหลาย

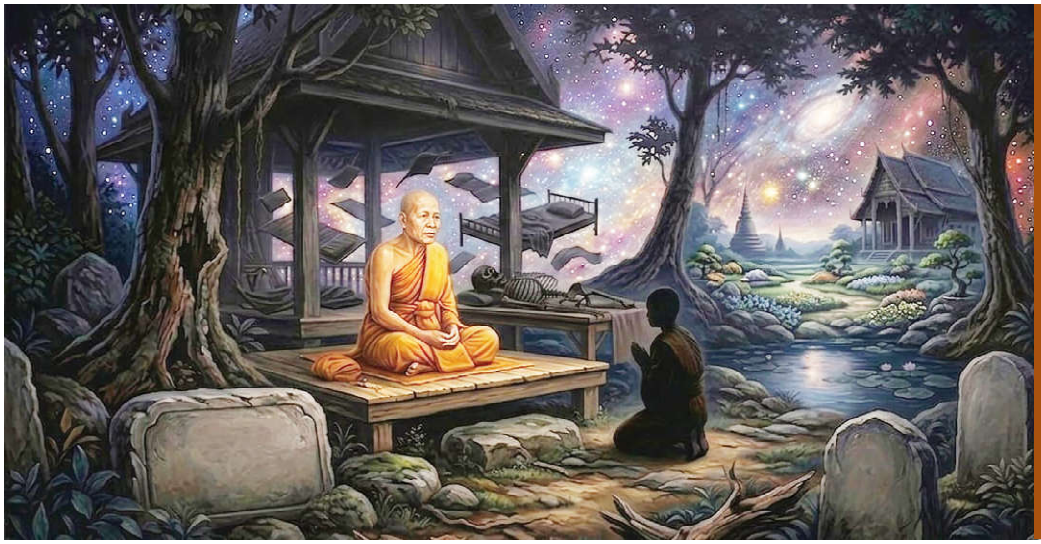
เหตุการณ์ต่อมา เรื่องราวมีว่า คุณย่าร่างกายเข้าสู่วัยป่วยมีอาการเข้าขั้นอาพาธหนัก แต่คุณย่าไม่ทุกข์เลย เนื่องจากในครั้งนั้นป่วยหนักมากต้องไปนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ท่านแลเห็นนักการเมืองในอดีตที่เคยยิ่งใหญ่ในสภา ก็มาป่วย

ท่านมหาเศรษฐีผู้มีทรัพย์มหาศาลก็ป่วย และอดีตนายธนาคารก็ป่วย เรียกว่าจะเพศใดฐานะไหน ก็ป่วยได้ทั้งนั้น นี้เป็นต้น

นี้แสดงว่า **มิใช่ป่วยแต่เราใคร ๆ ก็ต้องป่วยทั้งนั้น จึงฉุกคิดได้ทำใจเป็น คือ ปลงตก เลยไม่ทุกข์จากอาการป่วยนี้**

นี่แหละเรียกว่า **"เตสัง วูปะสะโม สุโข" ระงับดับสังขารเสียได้เป็นความสงบอย่างยิ่ง หรือเป็นความสุขอย่างแท้จริง ท่านทั้งหลาย.**

เหตุการณ์ต่อมา ในครั้งนั้นเข้าสู่วัยใกล้ม้วยมรณาแล้ว เนื่องจากท่านผู้นี้แจ่มแจ้งในพระธรรม เพราะเคยศึกษาและนำมาปฏิบัติมานาน ในลักษณะการปลงสังขาร และเคยเห็นว่า คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย และคุณพ่อแม่ทั้งหลายต่างต้องตายทั้งนั้น แม้เราเองก็ต้องเป็นเช่นนั้น เหมือนกันเรื่องธรรมดา คิดได้อย่างนี้จึงไม่กลัวความตาย อย่างนี้เรียกว่า **ปลงตกเหมือนกัน**

> **“นัตถิ สันติ ปะรัง สุขัง” แปลว่า “สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี”**

ระงับดับสังขารทางด้านจิตใจได้เป็นความสงบอย่างยิ่ง หรือความสุขอย่างแท้จริง ท่านทั้งหลาย

มีบทพุทธศาสนสุภาษิตรับรองว่า **“นัตถิ สันติ ปะรัง สุขัง” แปลว่า “สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี”**

เหตุการณ์ต่อมา วาระสุดท้ายของชีวิตได้เตรียมการ ดังต่อไปนี้ ทำหนังสือมอบร่างหลังตายให้โรงพยาบาล ให้ผู้ใหญ่ กำนัน และญาติ ๆ ทั้งหลายให้รับรู้ ให้ปฏิบัติดังนี้

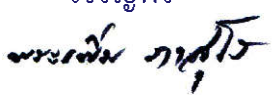
เมื่อข้าพเจ้าได้ถึงแก่กรรมแล้ว ให้จัดสวดพระอภิธรรมครั้งเดียว และมีพระมาเทศน์ ๑ กัณฑ์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว แจ้งไปที่โรงพยาบาลที่รับเรื่องไว้ (รับบริจาค) ให้นำร่างไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิชาการทางแพทย์ต่อไป อย่างนี้เรียกว่า

“ปลงสังขาร” คือ ปลงภาระให้เร็ว ให้เบา ได้ประโยชน์สูงประหยัดสุด สมกับการเป็นชาวพุทธผู้มีปัญญา ปรารถนาเพื่อความเรียบง่าย ไม่ต้องสิ้นเปลืองเรื่องเงินทองมากมาย ไม่ต้องเปลืองเวลามากมายเหมือนงานศพอื่นเขา

ไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงมากมายเหมือนงานศพอื่นเขา ลักษณะอย่างนี้จะได้ไม่สิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติเกินความจำเป็น นี้จึงเรียกว่า **จัดงานศพแบบปลง คือ ไม่ปรุงให้มากเรื่องมากภาระเกินจำเป็น ถ้าเห็นดีด้วย (ต้องอาศัยตามหลักการนี้)**

เรื่องราวเหล่านี้เขียนมายืดยาวมีหลากหลายแบบอย่าง เป็นการชี้ช่องทางให้พิจารณา ถ้าเห็นว่า **พอมีประโยชน์ได้บ้าง จะเลือกนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของท่านทั้งหลาย การสมควรด้วย** เทอญ.

เจริญพร

พระเพิ่ม ภาสุโร

วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๙

ภาพ เผยแผ่ สงเคราะห์ และพัฒนา

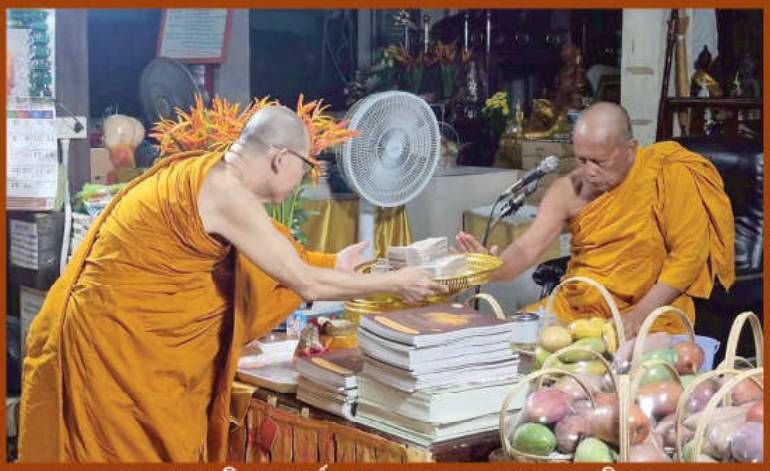
ช่วงที่ผ่านมา งานเผยแผ่ที่หลวงพ่อพยอมให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก กับกิจกรรมวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา มีกิจกรรมให้ชาวพุทธได้ทำบุญ รักษาศีล และเจริญจิตตภาวนา พร้อมทั้งฟังธรรมะบรรยายจากหลวงพ่ออยู่เป็นประจำ

คณะพระภิกษุสงฆ์-สามเณร, อุบาสก-อุบาสิกา,
สมาชิกร่มโพธิ์แก้ว และคณะศิษยานุศิษย์วัดสวนแก้ว
ร่วมกันน้อมกราบมุทิตาสักการะ ถวายพวงมาลัยและจตุปัจจัย
สบทบเข้ามูลนิธิสวนแก้ว-วัดสวนแก้ว
เพื่อใช้ในงาน “เผยแผ่ สงเคราะห์ และพัฒนา”
แด่พระคุณท่านพระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อพยอม
เนื่องในโอกาสอายุวัฒนมงคลครบ ๗๗ ปี ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี
วันศุกร์ที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๙

ช่วงเช้า
หลวงพ่อพยอมทำบุญใส่บาตรพระภิกษุสงฆ์ภายในวัด
และนำพวงมาลัยไปบูชาพระคุณแม่
ณ อนุสาวรีย์แม่ (อนุสาวรีย์โยมแม่ของท่าน)

เทศกาลสงกรานต์ที่ผ่านมา
หลวงพ่อพยอมได้รับกิจนิมนต์
ไปบรรยายธรรมะให้กับ
คณะผู้บริหาร-บุคลากร-เจ้าหน้าที่
และผู้สูงอายุ
เทศบาลเมืองบางเลน บางใหญ่ นนทบุรี
เนื่องโอกาสสรงน้ำพระ
วันสงกรานต์

สมาชิกร่มโพธิ์แก้วร่วมกันสรงน้ำขอพรหลวงพ่อพยอม ในวันสงกรานต์ ณ วัดสวนแก้ว

ช่วงที่ผ่านมา หลวงพ่อพยอม ท่านได้เมตตารับนิมนต์ไปบรรยายธรรมและบิณฑบาต ตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่จังหวัดนนทบุรี และใกล้เคียง พร้อมทั้ง นำเอาผลไม้ ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ จากวัดสวนแก้ว ไปแจกให้กับญาติโยมที่มาร่วมทำบุญอีกด้วย

ช่วงที่ผ่านมา หลวงพ่อพยอม ได้ให้ความเมตตานุเคราะห์กับคณะหน่วยงานต่าง ๆ เข้าร่วมกิจกรรมของวัดสวนแก้ว เข้ารับฟังธรรมะบรรยาย ถวายสิ่งของต่าง ๆ และอำนวยความสะดวกให้ปฏิบัติงานจิตอาสาบำเพ็ญประโยชน์เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

อีกหนึ่งกิจวัตรที่หลวงพ่อพยอมให้ความสำคัญมาก คือ การออกไปบิณฑบาตและแจกหนังสือธรรมะและผลผลิตต่าง ๆ จากวัดสวนแก้ว ให้แก่ญาติโยมทั้งหลายที่มาร่วมทำบุญใส่บาตรกับหลวงพ่อ ตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ได้รับกิจนิมนต์ไป ไม่ว่าจะเป็นตลาด หมู่บ้าน ชุมชน สถานที่ราชการ บริษัท ฯลฯ

สาเหตุที่ท่านนั่งท้ายรถรับบิณฑบาต และแจกของให้ญาติโยมที่มาร่วมทำบุญกับท่าน เนื่องจากในแต่ละวันท่านจะได้รับนิมนต์ไปหลายสถานที่ จึงมีความจำเป็นนั่งรถเพื่อสะดวกรวดเร็ว ในการขนและแจกของ พร้อมทั้งได้ฉลองศรัทธาญาติโยมทั้งหลายทั่วถึงด้วย

ช่วงนี้ท่านใดมาร่วมทำบุญกับหลวงพ่อพยอม
จะได้อิ่มบุญ อิ่มท้อง อิ่มสมอง แจกกลับบ้าน
เนื่องจากมีผลผลิตจากโครงการออกมาจำนวนมาก
หรือท่านใดมาแล้วสามารถสนับสนุนผลไม้ได้เช่นกัน
โดยเฉพาะ...ทุเรียนวัดสวนแก้วและทุเรียนกบินทร์บุรี
และผลไม้อื่น ๆ ในโครงการอีกจำนวนหลายชนิด

บรรยากาศการทำงานของนักเรียนช่วงปิดภาคเรียน ได้เข้ามาร่วมโครงการช่วยน้องท้องหิวของมูลนิธิสวนแก้ว-วัดสวนแก้ว เพื่อหาทุนการศึกษาลดภาระของผู้ปกครอง ซึ่งโครงการดังกล่าวหลวงพ่อพยอมให้การสนับสนุนนักเรียนให้มาทำงานทุก ๆ ปี พร้อมทั้งเป็นการส่งเสริมสัมมาชีพให้กับนักเรียนและนำไปต่อยอดในการสร้างอนาคตเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้

ทุเรียนวัดสวนแก้ว

“บุญช่วย
บุญพาวาสนาส่ง
บุญรอด
บุญชุบชีวิต”

ร่วมบุญ
ช่วย-ส่ง-รอด-ชุบชีวิต
กับพระราชธรรมนิเทศ
(พระพยอม กลฺยาโณ)

1 บุญช่วย : ช่วยให้มีน้ำ แก้วิกฤติภัยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง
“กองทุนธนาคารน้ำ” ผ่าน...ธนาคารกรุงไทย สาขาบางบัวทอง
บัญชีเลขที่ **121-1-18038-7**

2 บุญพาวาสนาส่ง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแก่ยามเฒ่า ไม่ปล่อยให้เขาตกต่ำ
ยามอายุสูงส่ง ปล่อยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย
“กองทุนผู้สูงวัย” : ผ่าน...ธนาคารกรุงไทย สาขาบางบัวทอง
บัญชีเลขที่ **121-1-18038-7**

3 บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมิจฉาชีพมีเยอะ” ทรัพย์สินชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย
เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย
“กองทุนสัมมาชีพ” : ผ่าน...ธนาคารกรุงไทย สาขาบางบัวทอง
บัญชีเลขที่ **121-1-18038-7**

4 บุญชุบชีวิต : ไฟไหม้บ้านเรือนเสียหาย อย่าปล่อยให้เขาร่อแร่ต่อหน้าต่อตา
ต้องช่วยกันยามวิกฤตให้พ้นพิบัติภัยไม่ปล่อยให้บาปซ้ำกรรมซัด มีบุญมาชุบชีวิต
กันได้คืนชีพใหม่ เร็ว ๆ ไว ๆ “กองทุนชุบชีวิตยามตกอับ”
ผ่าน...ธนาคารกรุงไทย สาขาบางบัวทอง
บัญชีเลขที่ **121-1-18038-7**

ศรัทธาบริจาคด้วยตนเองได้ที่...วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว จ.นนทบุรี ฝ่ายประชาสัมพันธ์ โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2595 1946, 0 2921 5023,
0 2921 5602-3, 0 2921 6262 กด 0, 092 506 1114, Email : bookkan54@gmail.com

สรุป รายรับ รายจ่าย วัดสวนแก้ว เดือน ตุลาคม 2567 - กันยายน 2568

รายรับ	จำนวนเงิน
เงินรับบริจาค แผนกเชียงกง	98,961,444.00
เงินรับบริจาค แผนกซุปเปอร์	38,140,328.00
เงินรับบริจาค แผนกทั่วไป	1,627,645.00
เงินรับบริจาค จากสาขา ต่างจังหวัด	5,547,701.00
เงินรับบริจาค แผนกผักปลอดสารพิษ	17,703,441.00
รับจากพระราชธรรมนิเทศ	300,000.00
เงินรับบริจาค จากผู้ประมูลของเก่า	47,420,882.00
เงินรับบริจาค จากบิณฑบาต	5,474,617.00
เงินรับบริจาค จากผู้ขอใช้ที่กัลปนา	4,316,959.00
เงินบริจาค ตู้ ขัน กฐิน หน้ากฐิ	26,782,155.85
เงินรับบริจาค ตามใบอนุโมทนาบัตร	11,974,382.00
เงินรับเงินบริจาค ผ่านบัญชีธนาคาร	9,894,613.93
เงินบำรุงค่าไฟฟ้า จากบุคลากรภายใน	2,685,861.00
เงินบริจาค ค่าสังฆทาน	1,161,726.00
เงินจากดอกเบี้ยรับ	5,721.37
เงินบริจาค จากศูนย์เพาะชำ	127,525.00
เงินรับบริจาค แผนกบิณฑบาตสัญจร	5,825,785.00
เงินรับบริจาค กระบอกไม้ไผ่	4,540,929.00
เงินบริจาค ร้านของชำ	2,446,314.00
เงินบริจาค ร้านอาหาร	5,272,766.00
เงินรับบริจาค ร้านอาหารศาลาบัว	1,890,678.00
รวมรายรับ	292,101,474.15
เงินสดและรายการเทียบเท่าคงเหลือยกมา	12,936,876.87
หัก เจ้าหนี้ตามโครงการ	29,322,906.44
ยอดรวม	275,715,444.58

รายจ่าย	จำนวนเงิน
รายจ่ายค่าครองชีพและเบี้ยสงเคราะห์พัฒนาผู้ยากไร้	109,859,345.00
ทุนการศึกษาช่วยเด็กยากจน	5,055,059.00
ค่าก่อสร้างอาคารและสิ่งปลูกสร้าง	17,402,617.00
ค่าตอบแทนพนักงาน	3,649,710.00
ค่าใช้จ่ายบริหารจัดการผลประโยชน์	14,408,856.00
ค่าซ่อมแซมบำรุงรักษา	13,404,671.00
ค่าสาธารณูปโภค(ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์)	11,440,665.00
รายจ่ายค่ารักษาพยาบาลและสวัสดิการ	441,073.00
รายจ่ายค่าจ้างเหมาบริการ	3,309,076.00
รายจ่ายค่าภาษี เบี้ยประกัน	2,411,414.00
รายจ่ายค่าจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์และประชาสัมพันธ์	3,302,267.00
รายจ่ายค่าสงเคราะห์สัตว์	2,279,905.00
รายจ่ายค่าวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้	3,648,514.00
รายจ่ายบริจาคการกุศลและจัดกิจกรรม	478,886.00
ค่าใช้จ่ายซื้อที่ดิน	51,887,000.00
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	247,397.00
ค่าใช้จ่ายซื้อทรัพย์สิน	1,596,340.00
ค่าใช้จ่าย ร้านอาหารศาลาบัว	2,011,501.00
ค่าใช้จ่ายการใช้ประโยชน์ที่ดิน	3,076,000.00
รายจ่ายค่าธรรมเนียม	20,842.00
ค่าใช้จ่ายในการจัดหาที่ดิน	4,193,961.00
รายจ่าย ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	14,872,747.00
รายจ่าย ค่าผักผลไม้	7,599,358.00
รายจ่าย ค่าวัตถุดิบประกอบอาหาร	3,074,692.00
รายจ่าย ค่าสินค้าร้านของชำ	2,098,886.00
รายจ่าย ค่าปุ๋ยและพันธุ์พืช	3,380,637.00
รวมรายจ่าย	285,151,419.00
เงินสดและรายการเทียบเท่าคงเหลือยกไป	7,785,753.02
หัก เจ้าหนี้ตามโครงการ	17,221,727.44
ยอดรวม	275,715,444.58

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดคงเหลือยกมา 1 ตค...66	
-เงินฝากธนาคาร	1,264,521.87
-เงินสดรับรอนำฝาก	1,100,000.00
-เงินสดย่อย	6,302,355.00
-เงินสดย่อยเพื่อชำระไฟฟ้า	160,000.00
-เงินทดลองจ่ายในมือมูลนิธิ	110,000.00
- ลูกหนี้โรงเรียนญาโณทัย	4,000,000.00
รวม	12,936,876.87

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดคงเหลือยกไป	
-เงินฝากธนาคาร	690,054.02
-เงินสดรับรอนำฝาก	100,000.00
-เงินสดย่อย	4,885,699.00
-เงินทดลองจ่ายในมือมูลนิธิ	110,000.00
- ลูกหนี้โรงเรียนญาโณทัย	2,000,000.00
รวม	7,785,753.02

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว

ขอเชิญร่วม...เป็นเจ้าภาพ ทอดผ้าป่า "ทุนการศึกษา ช่วยน้องท้องหิว"

แจกให้เป็นทุนการศึกษาแก่น้อง ๆ
ที่มาทำงานช่วงซัมเมอร์ของทุกปี

ณ วัดสวนแก้ว

ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

จัดทอดได้ไม่จำกัดกาล...ตามกำลังศรัทธา

อนุโมทนา สาธุ สาธุ สาธุ

บริจาคผ่านธนาคารได้ที่...

ได้ที่...ธนาคารไทยพาณิชย์ (SCB)
เลขที่ 426-083709-7
ชื่อบัญชี : วัด สวนแก้ว
หรือทำบุญง่ายแค่สแกน QR Code

วัดสวนแก้ว
Biller ID : 099400234341593

กรณีโอนต่างประเทศ

Account No	: 426-083709-7
Account Name	: WAT SUANKAEW
SwiFt Code	: SICOTHBK
Bank	: SIAM COMMERCIAL

ติดต่อสอบถาม : โทร. 02 921 5023 กด 0 E-mail : bookkan54@gmail.com

คนบุญ คนกุศล
รายนามผู้บริจาคทรัพย์
"พิมพ์วารสารกลยาโณ"

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)	จำนวน	10,000	บาท
2. คุณสมชาติ พรพิพัฒน์วงศ์	จำนวน	1,200	บาท
3. พ.ท.ศุภกร ไคลจันทร์เศรษฐ์	จำนวน	1,000	บาท
4. คุณสุนีย์ สุขพร้อม	จำนวน	600	บาท
5. คุณรัตนา แซ่ตั้ง	จำนวน	300	บาท
6. คุณเสทื้อน หุ่นทอง	จำนวน	200	บาท

คุณไม่ใช้ เราขอ

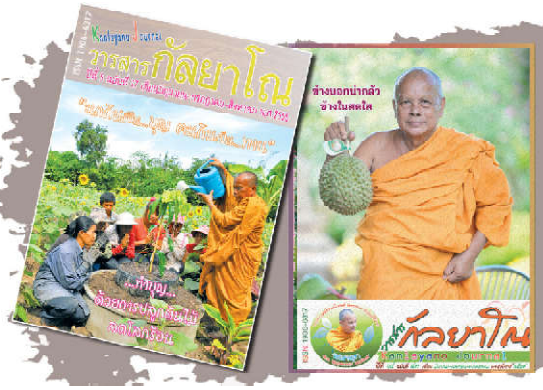
ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต๊อกสินค้า... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า... ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด... ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้
เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1
06 1192 1444, 09 2288 4859
09 2506 1112, 09 2506 1115
09 2662 1444, 09 2670 1444
09 2712 1444, 09 2940 3125
09 3310 3956, 09 8458 6999
Line ID : @sk1444
E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ "โดยตรง"
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค
เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

ใบสมัคร
สมาชิกวารสารกัลยาโณ
ฉบับที่ ๔๓

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล.....

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาโณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

55/1 ม.1 วัดสวนแก้ว ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาโณ

❑ 1. สมัคร 2 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ

❑ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท

เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

สั่งจ่ายในนาม

55/1 ม.1 วัดสวนแก้ว ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ วัดสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 070-8-12221-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับวัดสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของวัดสวนแก้ว

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0

หรือสั่งจ่ายในนาม...วัดสวนแก้ว
ธนาคารกรุงไทย สาขาบางบัวทอง
วัดสวนแก้ว
เลขที่บัญชี
121-1-18038-7
วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน
อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

วัดสวนแก้ว

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4, 0 2921 5023, 0 2921 6310, 0 2921 6391, 0 2595 1946, 0 2595 1947, 0 2921 6262

- ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ : กด 0
- รับบริจาคสิ่งของ : กด 1 หรือ
  โทร. 09 2940 3125, 09 8310 3956
  Line ID : @sk1444
  E-mail : kanlayano@gmail.com
- รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
  กด 2
  E-mail : bookkan54@gmail.com
  Line ID : 093-319-3855

โครงการวัดสวนแก้ว

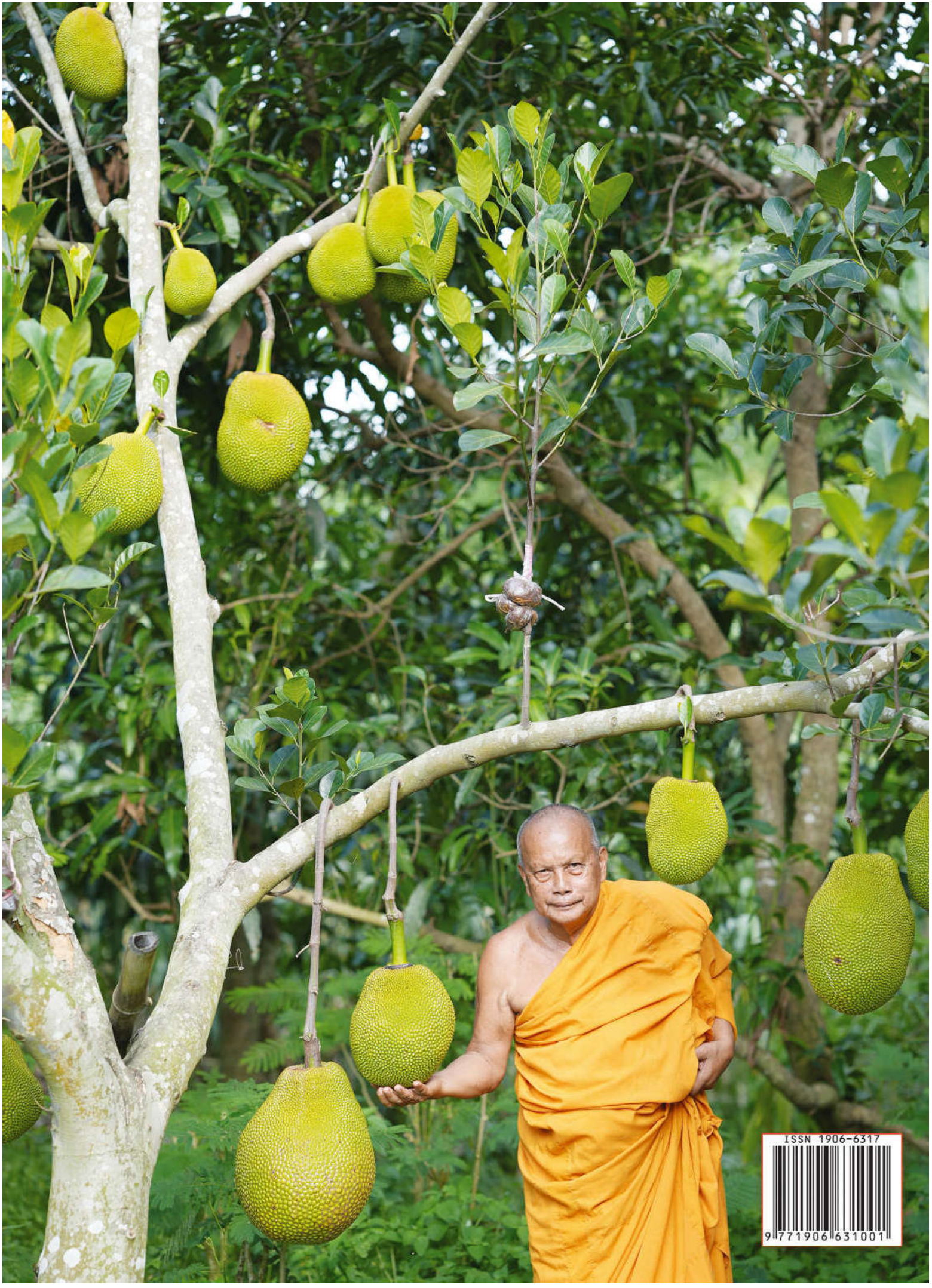
1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสำรอกกิเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลบมาฟื้นไป
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญจากผู้เหลือเจือจานผู้ขาด
12. โครงการซุปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการบ่อหมักสิ่งปฏิกูลตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข
19. โครงการผลไม้กระจายบุญ
20. โครงการศาสนสงเคราะห์

ทำบุญอย่าให้กระทบฐานะและโภคะของตน

ISSN 1906-6317
9 771906 631001